

Budapest,
2009. április 28.,
kedd

59. szám

Ára: 585,- Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Oldal

4/2009. (IV. 28.) ME rendelet	A miniszterelnök helyettesítéséről	15664
11/2009. (IV. 28.) IRM–MeHVM– PM együttes rendelet	A számviteli törvény szerinti beszámoló elektronikus úton történő letétbe helyezéséről és közzétételéről	15664
51/2009. (IV. 28.) AB határozat	Az Alkotmánybíróság határozata.	15667
57/2009. (IV. 28.) KE határozat	Kitüntetés viselésének engedélyezéséről	15677
58/2009. (IV. 28.) KE határozat	Kitüntetés adományozásáról	15677
59/2009. (IV. 28.) KE határozat	Bírák felmentéséről és bírák kinevezéséről	15678
60/2009. (IV. 28.) KE határozat	Kitüntetéses doktorrá avatásról	15678
61/2009. (IV. 28.) KE határozat	Rendőr vezérőrnagyi előléptetéséről	15679
62/2009. (IV. 28.) KE határozat	Nyugállományú rendőr vezérőrnagyi előléptetéséről	15679
2/2009. (IV. 28.) HM határozat	A Magyar–Szlovén Kormányközi Hadisírgondozó Vegyes Bizottság Magyar Tagozatának újjáalakításáról	15679
18/2009. (IV. 28.) KüM határozat	A Magyar Köztársaság és Bosznia és Hercegovina között a társadalombiztosításról és a szociális biztonságról szóló Egyezmény kihirdetéséről szóló 2009. évi II. törvény 2. és 3. §-ai hatálybalépéséről	15679

V. A Kormány tagjainak rendeletei

A miniszterelnök 4/2009. (IV. 28.) ME rendelete

a miniszterelnök helyettesítéséről

Az Alkotmány 33. § (2) bekezdésében meghatározott eredeti jogalkotó hatáskörömben eljárva a következőket rendelem el:

1. §

(1) A miniszterelnököt akadályoztatása esetén, első helyen, a (2) bekezdésben meghatározott kivételekkel a társadalompolitika összehangolásáért felelős tárca nélküli miniszter helyettesíti, aki e hatáskörében eljárva – különösen – képviseli a Kormány politikáját.

(2) A Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter kizárólagosan helyettesíti a miniszterelnököt a Miniszterelnöki Hivatal irányításával, valamint a Kormány üléseinek előkészítésével, továbbá a Kormány üléseit követő egyeztetések lefolytatásával összefüggő miniszterelnöki hatáskörök tekintetében.

2. §

(1) Ez a rendelet a kihirdetését követő napon lép hatályba.

(2) Hatályát veszti a Miniszterelnöki Kabinetirodát vezető államtitkár kijelöléséről szóló 1/2008. (I. 31.) ME rendelet.

Bajnai Gordon s. k.,
miniszterelnök

Az igazságügyi és rendészeti miniszter, a Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter, valamint a pénzügyminiszter 11/2009. (IV. 28.) IRM–MeHVM–PM együttes rendelete

a számviteli törvény szerinti beszámoló elektronikus úton történő letétbe helyezéséről és közzétételéről

A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény 128. §-ának

c), e), f), valamint *j)* pontjában foglalt felhatalmazás alapján, az igazságügyi és rendészeti miniszter feladat- és hatásköréről szóló 164/2006. (VII. 28.) Korm. rendelet 1. §-ának *h)* pontjában meghatározott feladatkörömben eljárva – a 4. § (3)–(5) bekezdése tekintetében a Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter feladat- és hatásköréről szóló 29/2008. (II. 19.) Korm. rendelet 1. §-ának *i)* pontjában foglalt feladatkörében eljáró Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszterrel, a 4. § (4)–(5) bekezdése tekintetében a pénzügyminiszter feladat- és hatásköréről szóló 169/2006. (VII. 28.) Korm. rendelet 1. §-ának *b)* pontjában foglalt feladatkörében eljáró adópolitikáért felelős miniszterrel, továbbá az 1–3. §, valamint a melléklet tekintetében a pénzügyminiszter feladat- és hatásköréről szóló 169/2006. (VII. 28.) Korm. rendelet 1. §-ának *f)* pontjában foglalt feladatkörében eljáró számviteli szabályozásért felelős miniszterrel egyetértésben – a következőket rendelem el:

1. §

(1) A cégnek a számviteli törvény rendelkezései alapján összeállított beszámolót, a független könyvvizsgálói jelentést, az adózott eredmény felhasználására vonatkozó határozatot (a továbbiakban együtt: beszámoló) a közzétételi költségtérítés megfizetéséről szóló igazolást és az elektronikus űrlapot a kormányzati portál útján kell a céginformációs szolgálat részére megküldeni.

(2) A beszámolót az elektronikus cégbejegyzési eljárás és cégnyilvántartás egyes kérdéseiről szóló 24/2006. (V. 18.) igazságügyi miniszteri rendelet (a továbbiakban: Ecvhr.) 1. §-ának (2) bekezdésében meghatározott informatikai feltételeknek megfelelően kell megküldeni.

2. §

Az elektronikus űrlap tartalmi elemeit a *melléklet* határozza meg. Az elektronikus űrlapot a céginformációs szolgálat honlapján elektronikus letölthető és kitölthető formában kell közzétenni. Az elektronikus űrlap a kormányzati portálról is letölthető.

3. §

(1) A céginformációs szolgálat az 1. § (2) bekezdésében meghatározott formátumban megküldött beszámoló ingyenes megismerését (betekintést) a (2)–(3) bekezdés szerint biztosítja a www.e-beszamolo.irm.hu honlapon (a továbbiakban: honlap).

(2) A honlapon a cég mérlege, eredménykimutatása, kiegészítő melléklete, könyvvizsgálói jelentése, adózott eredmény felhasználására vonatkozó határozata ismerhető meg. A honlap biztosítja a beszámoló mellett csatoltan megküldött elektronikus űrlap megismerhetőségét is.

(3) A honlapon a (2) bekezdésben meghatározott iratok cégnév-, cégjegyzékszám-, vagy adószám megadásával, keresőprogram segítségével is megismerhetők.

(4) A céginformációs szolgálat elektronikus, véletlenszerű kiválasztás segítségével eseti jelleggel megvizsgálja a beszámoló mellé csatolt elektronikus űrlap adattartalmát. Amennyiben az ellenőrzés eredményeként a céginformációs szolgálat azt állapítja meg, hogy a beszámoló benyújtása nem volt jogszerű, erről a számviteli törvény szerinti beszámoló letétbe helyezésére és közzétételére előírt határidő elteltét követő 20 napon belül, az ok megjelölésével értesíti az állami adóhatóságot.

4. §

(1) E rendelet 2009. május 1. napján lép hatályba.

(2) E rendelet hatálybalépésével egyidejűleg

a) a Céginformációs és az Elektronikus Cégeljárásban Közreműködő Szolgálat működéséről, valamint a céginformáció költségtérítéséről szóló 1/2006. (VI. 26.) IRM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. §-ának *b)* pontjában a „Cégszolgálathoz közzététel céljából benyújtott beszámoló” szövegrész helyébe a „Cégszolgálathoz letétbe helyezés és közzététel céljából benyújtott beszámoló” szöveg lép,

b) az R. 13. §-ának (1) bekezdésében a „papír alapú formában vagy elektronikus úton kell a Cégszolgálat részére megküldeni” szövegrész helyébe az „elektronikus úton kell a Cégszolgálat részére megküldeni” szöveg lép.

(3) E rendelet hatálybalépésével egyidejűleg az Ecvhr. 1. §-ának (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) Az elektronikus irattárban csak a közigazgatási informatikáért felelős miniszter által kibocsátott ajánlás-

ban foglaltaknak megfelelő, a céginformációs szolgálat honlapján közzétett informatikai feltételeknek megfelelő elektronikus beszámoló helyezhető el.”

(4) E rendelet hatálybalépésével egyidejűleg az illeték és közzétételi költségtérítés elektronikus úton történő megfizetéséről a cégeljárásban és más cégügyekben szóló 25/2006. (V. 18.) IM rendelet (a továbbiakban: Efvhr.) 8. §-ának (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A számviteli törvény szerinti beszámoló letétbe helyezése és közzététele esetén a költségtérítést a beszámoló benyújtását megelőzően kell az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium 10032000-01810039-00000000 számú számlaszámára megfizetni. A fizetésre e rendelet 1–2. §-át megfelelően alkalmazni kell azzal, hogy a befizetés igazolására irányuló kérelmet – a kérelem elektronikus aláírással való ellátása nélkül – a befizető terjeszti elő. A Céginformációs Szolgálathoz a beszámolóval együtt elektronikus úton meg kell küldeni a Magyar Államkincstárnak a költségtérítés megfizetésére vonatkozó elektronikus igazolását.”

(5) E rendelet hatálybalépésével egyidejűleg az R. 13. §-ának (2) és (4)–(5) bekezdése, az Ecvhr. 3. §-a és az azt megelőző alcím, valamint az Efvhr. 4–5. §-a és az azt megelőző alcím, 8. §-ának (2) bekezdése hatályát veszti.

(6) Ez a bekezdés, valamint a (2)–(5) bekezdés 2009. május 2-án hatályát veszti.

Draskovics Tibor s. k.,
igazságügyi és rendészeti
miniszter

Molnár Csaba s. k.,
a Miniszterelnöki Hivatal vezető
miniszter

Budapest, 2009. április 14.

Veres János s. k.,
pénzügyminiszter

Melléklet a 11/2009. (IV. 28.) IRM rendelethez

A számviteli törvény szerinti beszámoló letétbe helyezésének és közzétételének teljesítéséhez alkalmazandó űrlap tartalmi elemei

1. Cég neve:	
2. Cégjegyzékszám:	
3. Székhelye:	
4. Adószáma:	
5. KSH jelzőszáma:	
6. A beszámoló aláírására jogosult vezető tisztségviselő neve és lakóhelye:	

7. A beszámolót megküldő személy (szervezet) neve, lakóhelye (székhelye) és adóazonosító jele (adószáma):	
8. A beszámolót megküldő személy képviseleti minőségének feltüntetése:	1. törvényes (szervezeti) képviselő 2. meghatalmazott képviselő a) ügyvéd, ügyvédi iroda, jogtanácsos, európai közösségi jogász b) adószakértő, okleveles adószakértő, adótanácsadó c) könyvelő d) számviteli, könyvviteli szolgáltatásra, adótanácsadásra jogosult gazdasági társaság, egyéb szervezet alkalmazottja, tagja
9. A beszámoló típusa:	a) Éves b) Egyszerűsített éves – normál – sajátos c) Összevont (konszolidált) éves d) Egyéb
10. A benyújtás oka:	
11. A cég üzleti évének mérlegfordulónapja:	
12. Beszámolási időszak kezdete és vége:	
13. A beszámolóban feltüntetett pénzegység és pénznem megjelölése:	
14. Beszámoló elfogadásának időpontja, legfőbb szerv határozatának száma:	
15. A megküldésre kerülő dokumentumok megjelölése:	a) Mérleg b) Eredménykimutatás c) Kiegészítő melléklet d) Adózott eredmény felhasználására vonatkozó határozat e) Független könyvvizsgálói jelentés f) Közzétételi költségtérítés befizetését tanúsító MÁK igazolás
16. A cég könyvvizsgálatra kötelezett-e vagy sem:	Igen Nem
17. A könyvvizsgálat elvégzéséért személyében felelős természetes személy neve és lakóhelye:	
18. Közzétételi költségtérítés befizetésének igazolása:	A közzétételi költségtérítés megfizetésre került

Nyilatkozat

Kijelentem, hogy a fent közölt adatok a valóságnak megfelelnek, a csatolt okiratokban szereplő adatok az elfogadott beszámoló (ideértve az adózott eredmény felhasználására vonatkozó határozatot, és a független könyvvizsgálói jelentést is) adattartalmával egyezők.

VI. Az Alkotmánybíróság határozatai és végzései

Az Alkotmánybíróság 51/2009. (IV. 28.) AB határozata

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság folyamatban lévő ügyben alkalmazandó jogszabály alkotmányellenességének megállapítására irányuló bírói kezdeményezés tárgyában – *dr. Bragyova András, dr. Lévy Miklós és dr. Paczolay Péter* alkotmánybírák különvéleményével – meghozta a következő

határozatot:

1. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény 63. § (2) bekezdésében a „törlési keresetet a kézbesítéstől számított hatvan nap alatt lehet megindítani, ha az eredetileg érvénytelen bejegyzésről szóló határozatot a sérelmet szenvedő fél részére kézbesítették. A”, valamint a „ , ha kézbesítés nem történt” szövegrész alkotmányellenes, azért a jelen határozat közzétételének napjával megsemmisíti.

A törvény 63. § (2) bekezdése a megsemmisítést követően az alábbi szöveggel marad hatályban:

„Azzal szemben, aki további bejegyzés folytán, az előző bejegyzés érvényességében bízva, jóhiszeműen szerzett jogot, a bejegyzéstől számított három év alatt lehet a törlési keresetet megindítani.”

2. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény 63. § (2) bekezdésének a jelen határozat 1. pontjában megsemmisített rendelkezése a Szegedi Ítéltábla előtt Pf.I.20.113/2008. szám alatt folyamatban lévő ügyben nem alkalmazható.

Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Közönlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

A Szegedi Ítéltábla végzésével felfüggesztette az előtte folyamatban lévő Pf.I.20.113/2008. számú bírósági eljárást és kezdeményezte az ingatlan-nyilvántartásról szóló

1997. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Inyvtv.) 63. § (2) bekezdése alkotmányellenességének megállapítását és 2007. június 30. napjára visszamenő hatállyal történő megsemmisítését. Az alapul fekvő per felperesei ingatlan tulajdonjogának átruházására irányuló, adásvétellel vegyes csereszerződés érvénytelenségének megállapítása iránti, illetve ezzel összefüggően törlési keresetet terjesztettek elő. A bíróság hivatkozása szerint a felperesek a jóhiszemű és ellenérték fejében jogszerző féllel szemben az érvénytelenség miatti törlési keresetet a megtévesztés (mint adott perben a szerződés érvénytelenségének oka) felismerését követően, az eredetileg érvénytelen bejegyzésről szóló határozatot követő több mint hatvan nap eltelté után tudták benyújtani. Az Inyvtv. 63. § (2) bekezdése értelmében azonban azzal szemben, aki további bejegyzés folytán, az előző bejegyzés érvényességében bízva, jóhiszeműen szerzett jogot, a törlési keresetet a kézbesítéstől számított hatvan nap alatt lehet megindítani, ha az eredetileg érvénytelen bejegyzésről szóló határozatot a sérelmet szenvedő fél részére kézbesítették. A bejegyzéstől számított három év alatt lehet a törlési keresetet megindítani, ha kézbesítés nem történt. Az Ítéltábla a kifogásolt rendelkezés megsemmisítésére irányuló kérelmét az Alkotmány 57. § (1) bekezdésének, 8. § (2) bekezdésének, 13. § (1) bekezdésének és 2. § (1) bekezdésének sérelmére alapította. Ennek alátámasztásaként hivatkozott az Inyvtv. 5. § (5) bekezdésének megsemmisítéséről hozott 80/2006. (XII. 20.) AB határozatban (a továbbiakban: Abh.; ABH 2006, 892.) kifejtett indokolásra. Előadta, hogy az ingatlan-nyilvántartás közhitelességének alapelveit megfogalmazó 5. § (5) bekezdés valójában az Inyvtv. 63. § (2) bekezdésében kap tényleges normatív tartalmat, kötelezően irányadó rendelkezést. Így mindazon érvek és szempontok, amelyek megalapozták az 5. § (5) bekezdés megsemmisítését, a kifogásolt szabály alkotmányellenességét is nyomatékkal felvetik. Az eredeti tulajdonos számára a jogvesztőként értelmezett hatvan napos keresetindítási határidő különösen sérelmes, mivel ilyen rövid idő alatt az esetek túlnyomó részében az érvénytelenség okáról tudomást sem szerez, önhibáján kívül nincs abban a helyzetben, hogy a törlési keresetet előterjeszthesse.

Tekintettel arra, hogy az Abh.-ban az Alkotmánybíróság az Inyvtv. 5. § (5) bekezdését 2007. június 30-i hatállyal megsemmisítette meg, a 63. § (2) bekezdés megsemmisítését is visszamenőleg ezen határidővel kérte.

II.

1. Az Alkotmány indítvánnyal érintett rendelkezései:
„2. § (1) A Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam.”

„8. § (2) A Magyar Köztársaságban az alapvető jogokra és köteleességekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg, alapvető jog lényeges tartalmát azonban nem korlátozhatja.”

„13. § (1) A Magyar Köztársaság biztosítja a tulajdonhoz való jogot.”

„57. § (1) A Magyar Köztársaságban a bíróság előtt mindenki egyenlő, és mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el.”

2. Az Inyvtv. támadott rendelkezése:

„63. § (2) Azzal szemben, aki további bejegyzés folytán, az előző bejegyzés érvényességében bízva, jóhiszeműen szerzett jogot, a törlési keresetet a kézbesítéstől számított hatvan nap alatt lehet megindítani, ha az eredetileg érvénytelen bejegyzésről szóló határozatot a sérelmet szenvedő fél részére kézbesítették. A bejegyzéstől számított három év alatt lehet a törlési keresetet megindítani, ha kézbesítés nem történt.”

III.

A bírói kezdeményezés részben megalapozott.

1. Az Ítélet tábla az Inyvtv. 63. § (2) bekezdése alkotmányellenességének megállapítását és megsemmisítését lényegében ugyanazon indokok alapján kérte, amelyekre figyelemmel az Alkotmánybíróság az Abh.-ban az Inyvtv. 5. § (5) bekezdését megsemmisítette.

Az Inyvtv. 5. § (5) bekezdése értelmében az érvénytelen okiraton alapuló bejegyzés alapján a jóhiszemű harmadik személy javára bejegyzett jog, illetőleg feljegyzett tény a ranghelyére irányadó időponttól számított három év eltelté után az ingatlan-nyilvántartásból nem volt törölhető. Az Alkotmánybíróság az Abh. indokolásban kifejtette: „Az Inyvtv. 5. § (1)–(3) bekezdése értelmében a közhitelességből – amely a bejegyzett jogok, feljegyzett tények fennállásának hiteles tanúsítását jelenti – a jelen ügy szempontjából az következik, hogy a jogok, tények törlése esetén vélelem szól amellett, hogy az ingatlanra vonatkozóan más jog, mint amit a nyilvántartás feltüntet, nem áll fenn. A jogalkotó védelemben részesíti annak a jogszerzését, aki az ingatlan-nyilvántartásban bízva, jóhiszeműen köt szerződést, tesz jognyilatkozatot.

Önmagában azonban az ingatlan-nyilvántartáshoz fűződő közbizalom nem tekinthető olyan célnak, amely a jóhiszemű harmadik személy – esetleg bűncselekménnyel összefüggő – jogszerzésével szemben az eredeti jogosult igényérvényesítésének korlátozását alkotmányosan indokolná, mert az érvénytelen okiraton alapuló, hibás bejegyzésben bízva a harmadik személy nem szerezhethet tulajdonjogot, vagyis nincs olyan védendő alkotmányos jog, amely az eredeti tulajdonos alkotmányos jogának korlátozását szükségessé tenné.

Az Alkotmánybíróság megítélése szerint ezért a bírósághoz fordulási jog korlátozásának alkotmányosan elfo-

gadható indokát kizárólag – az ingatlan-nyilvántartás közhitelességéhez kapcsolódóan – a jogállamiságból következő jogbiztonság adja meg.

Ugyanakkor azonban az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a korlátozás mértéke nem áll arányban az elérni kívánt céllal. Az érintett szabály az előbb vázolt érdekeket előtérbe helyezve, nagy súlyt fektet a bejegyzett jog jogosultja érdekeinek a védelmére, tekintet nélkül az eredeti jogosultra, akinek tulajdonjogát vagy más bejegyzett jogát az érvénytelen okirat alapján törölték. Így az arányosság követelményének nem tesz eleget: a cél elérésére olyan eszközt választ – a törlést jogvesztő és rövid tartamú határideig engedi meg, amelynek következtében az eredeti jog-szerzőnek az Alkotmány 57. § (1) bekezdésében biztosított jogérvényesítési jogát korlátozza. Közvetetten sérül az Alkotmány 13. § (1) bekezdésében rögzített tulajdonhoz való joga, amikor a bejegyzés alapjául szolgáló okirat érvénytelensége esetén az eredeti tulajdonosnak a tulajdoni igénye elenyészik. Hasonlóan a tulajdonhoz való jog korlátozásához vezet, ha a bejegyzett teher az időmúlásra tekintettel nem törölhető.

Így a rendelkezés a szükségesnél nagyobb mértékben korlátozza az eredeti jogosultat alkotmányos alapjogának gyakorlásában azáltal, hogy a törlési határidőt jogvesztő és kivételt nem engedő szabályként alkalmazza, vagyis a cél, az ingatlan-nyilvántartáshoz kapcsolódó jogbiztonság nem áll arányban azzal a jogsérelemmel, amelyet az eredeti jogosult szenved el, amikor önhibáján kívül nem tudja érvényesíteni keresetindítási jogát.

Az Alkotmánybíróság szerint tehát nem állapítható meg olyan alapvető jog vagy alkotmányos érték, amelynek védelme az igényérvényesítés – különös tekintettel a hamis vagy hamisított okiraton alapuló bejegyzésre – ilyen nagymértékű korlátozását indokolná, megakadályozva, hogy három éven túl lehetőség nyíljon a jogvita rendezésére.

Ezért a támadott rendelkezés sérti az Alkotmány 57. § (1) bekezdését, egyben jogbizonytalanságot eredményez, így az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében foglalt jogállamiság követelményével is ellentétes.” (ABH 2006, 892, 898–899.)

2. Miként arra a kezdeményező bíróság rámutatott, mivel az Abh.-ban az Alkotmánybíróság nem semmisítette meg az alapelvi szabály érvényesülését biztosító technikai rendelkezést, a bírói gyakorlat az abban foglaltakat változatlanul kötelezően alkalmazandónak tekinti.

Az Alkotmánybíróság az Inyvtv. 5. § (5) bekezdése és 63. § (2) bekezdése összevetése kapcsán megállapította, hogy azok egymással összefüggő, de egymásnak teljesen meg nem feleltethető szabályokat tartalmaznak. A két rendelkezés azáltal kapcsolódik egymáshoz, hogy mindkét esetben érvénytelen okiraton alapuló bejegyzés alapján a jóhiszemű harmadik személy javára bejegyzett jog, illetve feljegyzett tény törléséről, arra vonatkozó határidőről van szó. Az 5. § (5) bekezdés azonban a bejegyzett jog vagy tény ingatlan-nyilvántartásból való törlésére állapí-

tott meg jogvesztő határidőt, míg a 63. § (2) bekezdése a törlési per megindításának határidejét rögzíti. Az alapelvi szabály címzettje alapvetően az ingatlanügyi hatóság, a perindítási határidő ugyanakkor a törlési perben eljáró bíróságnak és az igényt érvényesítő félnek szól. A 63. § (2) bekezdése kétféle határidőt is rögzít, attól függően, hogy az eredeti, az érvénytelen okiraton alapuló jog vagy tény bejegyzéséről (vagyis az érvénytelen bejegyzésről) szóló határozatot a sérelmet szenvedő félnek kézbesítették vagy sem. Ha igen, akkor a kézbesítéstől számított hatvan napon belül, ha nem, akkor a bejegyzéstől számított három éven belül lehet megindítani a törlési keresetet.

Az Inyvtv. 5. § (5) bekezdésében rögzített, valamint a 63. § (2) bekezdésében található határidők kezdete és vége nem esett egybe. Az 5. § (5) bekezdés szerinti hároméves határidő a harmadik személy jogának ranghelyére irányadó időponttól kezdődött. Ezzel szemben a törlési kereset megindítására vonatkozó határidő – attól függően, hogy a törlési kereset megindítását megelőzően a közvetlen jogszerző javára szóló bejegyzési határozatot az eredeti jogosult számára kézbesítették vagy sem – a határozat kézbesítésétől, illetve ennek hiányában a közvetlen jogszerző jogának bejegyzésétől kezdődik. Az alapelvi szabály nem volt tekintettel a törlési keresetek elbírálásának időtartamára sem. Ezt a kollíziót – az Abh.-ban is hivatkozott, bár nem kötelező érvényű jogegységi határozatban kifejezésre jutó – bírói gyakorlat (A Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának véleménye az ingatlan átruházási szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti és az ingatlan-nyilvántartási perek összefüggéseiről, BH 2005/9.; a továbbiakban: Vélemény) úgy oldotta fel, hogy az 5. § (5) bekezdését nem tekintette a törlés elrendelése akadályának, ha a keresetet az Inyvtv. 63. § (2) bekezdésében szereplő határidőn belül indították meg. Így a bírósági eljárás időtartama miatt a felperes nem esett el az eredeti állapot helyreállításának, azaz a későbbi jogok törlésének lehetőségétől.

A Legfelsőbb Bíróság a 63. § (2) bekezdésének értelmezése kapcsán a Véleményben rámutatott: „A törvény szövegezéséből és indokolásából következően ezek a határidők a közvetlen szerző javára szóló bejegyzési határozat kézbesítésétől vagy a bejegyzéstől kezdődnek. Ez egyben azt is jelenti: a további (harmadik) jóhiszemű jogszerző már a szerződése megkötésekor biztos lehet jogszerzésében, mert joga nem törölhető

– ha a közvetlen szerző joga több mint három éve bejegyzésére került,

– e határidő eltelte előtt akkor, ha a közvetlen szerző (és annak esetleges három éven belüli elődje) jogának bejegyzéséről szóló határozatot a sérelmet szenvedett érdekeltnek (a közvetlen szerző elődjének, és annak elődjének) kézbesítették, és hatvan nap alatt nem indított törlési pert.

Abban az esetben, ha a további jogszerző bejegyzési kérelme az ingatlan-nyilvántartásban csupán széljegyként szerepel (amely csak az ingatlan-nyilvántartási eljárás megindítását tanúsítja, de nem nyilvántartott jog), a szer-

ződés érvénytelenségének megállapítása iránt megindított perre tekintettel a földhivatali eljárást az Inyvtv. 47. § (2) bekezdése szerint – a fél bejelentése alapján – fel kell függeszteni. Ha ez elmaradt és a jog bejegyzésére sor került, a továbbiakban a peres eljárás a törlési per szabályainak figyelembevételével folytatódik.”

Az Inyvtv. rendelkezéseiből nem derül ki, hogy a hatvan napos, illetve a hároméves keresetindítási határidő jogvesztő, avagy elévülési jellegű-e. A Legfelsőbb Bíróság 4/2003. Polgári jogegységi határozata értelmében az időmúlásnak kétféle hatása van: a jogvesztés és az elévülés. A jogvesztés súlyos következménye azonban csak jogszabály kifejezett rendelkezése alapján állhat be. A jogvesztéssel nem járó anyagi jogi határidő ennek folytán elévülési jellegű. Annak ellenére, hogy az Inyvtv. támadott rendelkezésében meghatározott határidőkhöz a törvény nem fűzi a jog elenyészésének következményét, azok a Legfelsőbb Bíróság Véleménye szerint a közhitelesség elvéből következően jogvesztő jellegűek.

3. Törlési per akkor indítható, ha az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés érvénytelen. A bejegyzés érvénytelenségének oka legfőképp a bejegyzés alapjául szolgáló okirat érvénytelensége lehet. Az Alkotmánybíróság az Abh.-ban áttekintette, milyen esetekben tekinthető a bejegyzés alapjául szolgáló okirat érvénytelennek. Ennek eredményeként megállapította, hogy az okirat érvénytelen, ha az hamis vagy hamisított magánokirat, illetve közokirat, valamint ha az abban foglalt jognyilatkozat, szerződés érvénytelen. (ABH 2006, 892, 894–896.) A kifogásolt rendelkezésben foglalt határidők számítása szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a sérelmet szenvedett fél mikor szerez tudomást a bejegyzés alapjául szolgáló okirat érvénytelenségéről, vagy hogy más okból akadályoztatva volt-e igénye bíróság előtti érvényesítésében. Így nem érinti e határidőket az sem, hogy a szerződés semmisségére határidő nélkül lehet hivatkozni, illetve, hogy a szerződés megtámadására egy éves elévülési jellegű határidőn belül van lehetőség. Ha a törlési kereset megindítására nyitva álló határidő eltelte, a szerződés érvénytelensége folytán az eredeti állapot helyreállítására, a jóhiszemű harmadik személy jogának törlésére már nincs mód. A gyakorlatban sok esetben a sérelmet szenvedő fél hozzájárul jogának törléséhez, illetve a közvetlen jogszerző jogának bejegyzéséhez. Teszi ezt annak tudatában, hogy az alapul fekvő okirat (szerződés) érvényes, s a bejegyző határozat kézbesítésétől számított hatvan napon, illetve a bejegyzéstől számított három éven belül azért nem indít törlési keresetet, mert ekkor még az okiratot érvényesnek véli.

4. Az indítványozó az Inyvtv. 63. § (2) bekezdése alkotmányellenességének megállapítására irányuló kérelmét az Alkotmány 57. § (1) bekezdésére, valamint ehhez kapcsolódóan 2. § (1) bekezdésére, 13. § (1) bekezdésére, illetve ezekkel összefüggésben 8. § (2) bekezdésére alapította.

Az Alkotmány 57. § (1) bekezdése rögzíti, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy valamely perben jogait és

kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el. Az Alkotmánynak ez a rendelkezése, az eljárási garanciákon túl, a bírósághoz fordulás jogát foglalja magában. Az alapvető jogból következően az államra az a kötelezettség hárul, hogy – egyebek között – a polgári jogi jogok és kötelezettségek (a polgári joginak tekintett jogviták) elbírálására bírői utat biztosítson. Ez a rendelkezés azonban – az Alkotmány 8. § (2) bekezdésére figyelemmel – nem jelent korlátozhatatlan alanyi jogot a perindításra. [59/1993. (XI. 29.) AB határozat, ABH 1993, 353, 355.; 930/B/1994. AB határozat, ABH 1996, 502, 505.; 32/2003. (VI. 4.) AB határozat, ABH 2003, 380, 389.]

A bírósághoz fordulás jogának korlátozását jelenti, ha a jogalkotó az igény bíróság előtti érvényesíthetőségét határidőhöz köti. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában önmagában ez nem ellentétes a bírósághoz fordulás jogával. E korlátozás viszont csak akkor felel meg az Alkotmány 8. § (2) bekezdésből fakadó követelménynek, ha valamely alkotmányos cél eléréséhez szükséges, s azzal arányos.

Az Alkotmánybíróság több korábbi határozatában foglalkozott a jogvesztő keresetindítási határidőknek és az Alkotmány 57. § (1) bekezdésének kapcsolatával.

A 935/B/1997. AB határozatban az Alkotmánybíróság a gazdasági társaságokról szóló törvény azon rendelkezését vizsgálta, amely szerint a társasági határozatokat bíróság előtt a határozat meghozatalától számított 30 napon belül lehet megtámadni (Gt. 1. 45. §). Az Alkotmánybíróság kifejtette: „Az Alkotmány 57. § (1) bekezdésének a sérelme akkor lenne megállapítható, ha az orvoslás lehetősége egyáltalán nem lenne adott. A jogrendszer ilyen hiányai esetén van helye az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az alkotmányellenesség kimondásának. [63/1997. (XII. 11.) AB határozat, ABH 1997, 365.]. Ezzel szemben önmagában az a tapasztalat, hogy egy létező, a bírósági út igénybevételét biztosító – de azt időbeli korlátozó köté – szabály alkalmazása egyes esetekben méltánytalan, vagy akár igazságtalan eredményre vezethet, még nem jelenti az alapjog szükségtelen és aránytalan korlátozását.” (ABH 1998, 765, 772–773.) A jogviszonyok igazságos rendezéséhez és a jogbiztonsághoz fűződő érdek viszonyával kapcsolatosan az Alkotmánybíróság egyúttal utalt azon gyakorlatára, mely szerint „[a]z anyagi igazságosság jogállami követelménye a jogbiztonságot szolgáló intézményeken és garanciákon belül maradván valósulhat meg.” [9/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 59, 65.]. A bírósághoz való fordulás joga így – hasonlóan az Alkotmány által deklarált többi alapjoghoz – nem abszolút jellegű jogosultság, hanem a jogállamiság elemeként megjelenő jogbiztonság korlátai között juthat csak érvényre. A konkrét ügyben az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy a jogbiztonság általános követelménye a társasági határozat bírósági felülvizsgálatára biztosított lehetőség kapcsán a társasági jog olyan, prioritást élvező célkitűzéseiben konkretizálódik, mint a forgalombiztonság és

a hitelezővédelem. Ezekre figyelemmel a keresetindítási jog időbeli korlátozását nem ítélte sem szükségtelennek, sem pedig aránytalanoknak.

Egy későbbi határozatában az Alkotmánybíróság a társasági határozatok érvénytelenségének megállapítására irányuló keresetek előterjesztésére nyitva álló jogvesztő határidő alkotmányosságával foglalkozott. Megállapította, hogy a hatvan napos határidő elegendő arra, hogy a tulajdonostárs élhessen keresetindítási jogával, másrészt megfelel a társaság zavartalan működése biztosítására irányuló követelménynek is. Ugyanakkor úgy találta, hogy e határidő jogvesztő jellege alkotmányosan nem indokolható. Az Alkotmánybíróság leszögezte: „Általában nem sérti a bírósághoz való jogot az, ha a bírósághoz fordulást jogvesztő határidővel korlátozzák. Ismert és gyakran alkalmazott megoldás a jogrendszeren belül az, hogy ha (az anyagi jogi) törvény valamely igény érvényesítésére, keresetindításra határidőt szab meg, a határidő elmulasztása azzal a következménnyel jár, hogy az elmulasztott cselekmény a későbbiekben már nem pótolható.” [3/2006. (I. 30.) AB határozat, ABH 2006, 65, 94–95.] Hangsúlyozta ugyanakkor az Alkotmánybíróság, hogy a peres felek (az adott ügyben a közgyűlés határozatát vitató tulajdonostárs és a társaság) pozícióját egyenlő súllyal kell mérlegelnie a törvényhozónak, mert bármelyik pozíció egyoldalú kedvezményezése a bírói úthoz való alapvető jog sérelméhez vezethet.

Az Alkotmánybíróság úgy találta, hogy a támadott szabály a bírósághoz fordulás jogának gyakorlását a közgyűlés határozatát vitássá tenni kívánó tulajdonostársat illetően egyoldalúan korlátozta, ha a közgyűlés összehívásának, a meghívó közlésének, a jegyzőkönyvvezetésnek vagy különösen a közgyűlésen meghozott határozatokról való értesítés formájának és határidejének szabályai megsérültek. Ezáltal előfordulhatott, hogy a tulajdonostárs keresetindítási jogát menthető okból, önhibáján kívül nem tudta érvényesíteni, és a hátrányos következményeket másként sem lehetett elhárítani. E korlátozás pedig nem állt arányban az elérni kívánt céllal, azaz a társaság zavartalan működéséhez fűződő érdekek védelmével.

Később, a 70/2006. (XII. 13.) AB határozatban az Alkotmánybíróság a bírósági eljárást megindító keresetlevél vagy kérelem késedelmes benyújtásáról szóló 4/2003. Polgári jogegységi határozat alkotmányosságának vizsgálata körében – korábbi határozataiban kifejtett álláspontját összefoglalva – megállapította, hogy „a keresetindítási jog határidőhöz kötése szükséges korlátozása a bírósághoz fordulás jogának (a jogállamiságból erdő jogbiztonság is ezt követeli meg), az arányossági kritérium pedig a határidő hosszához mérten határozható meg”. (ABH 2006, 786, 798.) Egyúttal megerősítette, hogy a jogvesztő keresetindítási határidő meghatározása önmagában nem alkotmányellenes.

Az Abh.-ban az Alkotmánybíróság – miként arra jelen határozatában már utalt – megsemmisítette az Inyvtv. 5. § (5) bekezdését, mely maga nem keresetindítási határidőt szabályozott. Indokolásában rámutatott arra, hogy „a bíró-

sághoz fordulási jog korlátozásának alkotmányosan elfogadható indokát kizárólag – az ingatlan-nyilvántartás közhitelességéhez kapcsolódóan – a jogállamiságból következő jogbiztonság adja meg”. (ABH 2006, 892, 898.) Azonban arra a következtetésre jutott, hogy mivel az Inyvtv. a törlési határidőt jogvesztő, kivételt nem engedő szabályként alkalmazza, a cél nem áll arányban azzal a jogsérelemmel, amelyet az eredeti jogosult szenved el, amikor önhibáján kívül nem tudja érvényesíteni keresetindítási jogát. (ABH 2006, 892, 899.)

A 914/B/2006. AB határozatban az Alkotmánybíróság a bírósághoz fordulási jogával összefüggésben nem találta alkotmányosértőnek a lakásszövetkezetekről szóló törvény azon rendelkezését, mely szerint hatvan napos jogvesztő határidőn belül lehet a jogsértő határozat felülvizsgálata iránti pert megindítani. Ám ebben az ügyben is kiemelte, hogy a szövetkezet valamely határozatát vitató tag vagy nem tag tulajdonos és a szövetkezet pozícióját egyenlő súllyal kell mérlegelnie a törvényhozónak, amikor a határozat felülvizsgálatára irányuló keresetnél a keresetindítás egyes feltételeiről dönt. Ezt úgy kell megállapítani, hogy a jogalkotó egyik pozíciót se kedvezményezze egyoldalúan. Ilyen egyoldalúságot jelentett azonban a vizsgált törvény szabályozási környezetében az, hogy a határozat meghozatalától, s nem a közléstől számított a keresetindításra nyitva álló és jogvesztő határidő. (ABH 2007, 2067, 2069–2070.)

5. A jelen eljárás tárgyát képező rendelkezések tekintetében a bírósághoz fordulási jog korlátozásának alkotmányos célja – az Abh.-ban kifejtettekkel összhangban – a jogbiztonságban rejlik. A forgalombiztonság, melyet az ingatlanok mint (rendeltetésüknél, valamint értéküknél fogva) különleges vagyontárgyak tekintetében az ingatlan-nyilvántartás közhitelessége hivatott biztosítani, jelen ügy szempontjából azt jelenti, hogy amennyire lehetséges, a tényleges jogi viszonyok feleljenek meg a nyilvántartásban foglalt helyzetnek. Minél szélesebb körben engedi meg a jogszabály a közhitelesség áttörését, annál kevésbé tudja betölteni funkcióját a nyilvántartás, s a forgalom biztonsága annál nagyobb sérelmet szenved. A forgalom biztonságával szemben azonban megfelelő védelemben kell részesíteni a sérelmet szenvedő felet is.

Az Inyvtv. 63. § (2) bekezdésében szabályozott keresetindítási határidő rokonságot mutat az elbirtoklással, illetve az elévüléssel. Mindegyik esetben ugyanis az idő múlása valamely jog elvesztésével, bírói úton való kikényszeríthetősége elenyészésével (esetleg egyidejűleg más jogának keletkezésével) jár. Az Inyvtv. kifogásolt szabálya (ún. telekkönyvi elbirtoklás) különösen az elbirtoklással vonható párhuzamba abból kifolyólag, hogy mindkét esetben a látszólagos és a tényleges jogi viszonyok egymásnak nem felelnek meg. Elbirtoklás esetén a birtokos tulajdonosnak tünteti fel magát, miközben valójában nem az. Az Inyvtv.-ben szabályozott esetben viszont az ingatlan-nyilvántartás jogosultként (tulajdonosként) tüntet fel valamely személyt (esetleg nem tüntet fel kötelezettként valakit),

miközben a valós jogi helyzet ezzel nem esik egybe. Mindkét esetben az idő múlásának következménye az, hogy a jogbiztonság érdekében a tényleges jogi helyzeten felülkerekedik a látszólagos, s a látszat szerinti jogosult valódi jogokat szerez (kötelezettségtől mentesül).

Az Alkotmánybíróság az elbirtoklás intézményét a 38/B/2002. AB határozatában alapvetően az Alkotmány 2. § (1) bekezdése és 13. §-a vonatkozásában vizsgálta, ám megállapításai megfelelően irányadók jelen ügyben is.

„A tulajdonjog magánjogi korlátjainak vizsgálatánál is figyelembe kell venni a jogállamiság elvét. A jogállamiság elvének lényeges eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság – amellett, hogy az egyes jogszabályok egyértelműségét követeli meg – azt is jelenti, hogy a jogintézmények működése egyértelmű és kiszámítható legyen. Erre tekintettel mondta ki az eljárás jogi garanciáit vizsgálva a 9/1992. (I. 30.) AB határozat, hogy az eljárás során hozott határozathoz fűzött jogerő a jogbiztonságot szolgálja. Ezért fogadható el a jogerő a határozat tartalmi helyességétől függetlenül (ABH 1992, 59, 65–66.).

A hosszú időtartamig fennálló polgári jogi viszonyok tekintetében fejtette ki az Alkotmánybíróság a 32/1991. (VI. 6.) AB határozatban, hogy a jogbiztonság általában a jog stabilitását jelenti, de ez az állandóság nem minden esetben érvényesülhet. Bekövetkezhetnek olyan események, amelyek a polgári jogi viszonyok alanyai jogi helyzetének megváltoztatását tehetik szükségessé (ABH 1991, 146, 152–153, 158.). Az elbirtoklás esetében – bár nem szerződéses viszonyban – olyan helyzetről van szó, amelyben a tulajdonos nem gyakorolja jogát, és a tulajdonjog tárgya a tulajdonostól különböző személynek a birtokában van; ez a személy jelenik meg a környezet előtt úgy, mint aki tulajdonos. A forgalmi élet biztonsága indokolja a tulajdonos és a birtokos jogi helyzetének megváltoztatását, az elbirtoklással történő tulajdonszerzés elismerését.” (ABH 2005, 1058, 1062.)

Az Alkotmánybíróság fenti döntésében nem tekintette alkotmányellenesen rövidnek a 15 éves elbirtoklási időt (mely ugyanakkor a tulajdonos által megszakítható, s ezzel az elbirtoklási idő újrakezdődik). Az Inyvtv. 63. § (2) bekezdése az elbirtokláshoz képest jóval szigorúbb határidőket ír elő, melynek azonban alkotmányosan elfogadható oka, hogy az ingatlan-nyilvántartáson keresztül bonyolódik le az ingatlanfogalom túlnyomó többsége. Ezért nyomósabb érdek fűződik ahhoz, hogy a látszat szerinti helyzet törlésére csak rövidebb időn belül kerülhessen sor. Emellett az ingatlan-nyilvántartás közhitelessége, s ennek révén a forgalom biztonsága hatékonyan nem garantálható, ha a törlési kereset megindítására nyitva álló határidő kizárólag szubjektív jellegű, s a sérelmet szenvedett fél tudati állapotától, illetve attól függ, hogy joga érvényesítésében akadályoztatva van-e.

A fentiek alapján azt kell megvizsgálni, vajon az elérti kívánt céllal arányos-e a hatvan napos és a hároméves keresetindítási határidő.

5.1. Önmagában a hatvan napos keresetindítási határidő – miként az az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiből kitűnik – nem jelenti a bírósághoz fordulás jogának aránytalan korlátozását. Ez az időtartam elég hosszú idő arra, hogy az érintett fél átgondolja, kíván-e keresetet indítani, s ha igen, azt mire alapítja. A korlátozás arányosságának megítéléséhez azonban a keresetindítás egyéb feltételeit is figyelembe kell venni. Ennek során nem lehet eltekinteni attól, hogy e határidő a bejegyző határozat kézbesítésével kezdődik és jogvesztő jellegű. A hatvan napos – relatíve rövid – keresetindítási határidő akkor tekinthető az elérni kívánt céllal arányosnak, ha a fél valóban abba a helyzetbe kerül, hogy a törlési per megindítását reálisan mérlegelheti. Az érvénytelen bejegyzésről hozott határozat kézbesítése akkor hozza ilyen helyzetbe a sérelmet szenvedő felet, ha ezzel egyidejűleg szerez tudomást a bejegyzés érvénytelenségéről is. Mindaddig, míg a bejegyzésről tud, ám annak érvénytelenségét nem ismeri fel, jogainak védelme érdekében önhibáján kívül nem képes eredményesen fellépni, a törlési keresetet ugyanis nem tudja mire alapítani. Ha a bejegyzés érvénytelenségéről a sérelmet szenvedő fél csak utóbb szerez tudomást, vagy egyéb oknál fogva erre csak később tud hivatkozni, a hatvan napos határidő sok esetben már el is telt, avagy abból olyan rövid idő maradt hátra, mely a keresetindításról való döntés meghozatalára elégtelen. A határidő elmulasztása – a bírói gyakorlatot alapul véve – pedig jogvesztéssel jár, mely semmilyen körülményre tekintettel nem menthető ki, nem igazolható.

A törlési kereset megindításával az eredeti jogosult tipikusan tulajdoni igényét kívánja érvényesíteni, így a keresetindítási határidő korlátozása azt is jelenti, hogy a határidő elmulasztásával az eredeti tulajdoni viszonyok helyreállítására nem kerülhet sor. A keresetindítás tehát a tulajdon védelmének eszköze, ily módon az eredeti tulajdonos az államtól védelemre tarthat igényt. A támadott rendelkezés vizsgálata során ugyanakkor figyelemmel kell lenni arra, hogy a védelmet egy olyan személlyel szemben kell nyújtani, aki maga is jóhiszeműen, ellenérték fejében szerezte meg az ingatlant. Az eredeti tulajdonos, valamint a jóhiszemű harmadik személyeket védő ingatlan-nyilvántartási közhitelesség egymással szembenálló, s az állam által egyaránt védendő érdekeit elsősorban a törvényhozónak kell mérlegelnie. Az Alkotmánybíróság alkotmányellenességet akkor állapíthat meg, ha a mérlegelés az ellentétes érdekek aránytalan figyelembevételét eredményezi.

Az Alkotmánybíróság megítélése szerint a hatvan napos jogvesztő keresetindítási határidő nem áll arányban azzal a jogsérelemmel, amelyet az eredeti jogosult elszenved. Az érvénytelen bejegyző végzés kézbesítésétől számított hatvan napos keresetindítási határidő aránytalan korlátozást jelent, ha az eredeti jogosult csak utóbb szerez tudomást a bejegyzés érvénytelenségéről, vagy például csak ezt követően szűnik meg a kényszer vagy a fenyegetés. Ilyen esetekben a törvényhozó nem mérlegeli kellő súllyal a sérelmet szenvedő fél pozícióját a jóhiszemű harmadik személlyel, az ingatlan-nyilvántartásnak a jogbiztonságból fakadó közhitelességével szemben.

A fentiekre figyelemmel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Inyvtv. 63. § (2) bekezdésében szabályozott hatvan napos keresetindítási határidő sérti az Alkotmány 57. § (1) bekezdésében foglalt bírósághoz fordulás jogát.

5.2. Az Inyvtv. 63. § (2) bekezdésében szabályozott hároméves határidő – a jelen határozat indokolásának 2. pontjában kifejtettek szerint – szoros összefüggésben állt az Inyvtv. megsemmisített 5. § (5) bekezdésével. Az Abh.-ban az Alkotmánybíróság ez utóbbi rendelkezés vizsgálata során arra a következtetésre jutott, hogy önmagában nem alkotmányellenes, hogy meghatározott idő elteltét követően a jóhiszemű harmadik személy javára bejegyzett jog, illetőleg feljegyzett tény az ingatlan-nyilvántartásból már nem törölhető, még ha érvénytelen okiraton alapult is a bejegyzés. A rendelkezést azért semmisítette meg, mert a hároméves határidő jogvesztő és kivételt nem engedő szabályként került megfogalmazásra. A hatályvesztés jövőbeni időponthoz kötésével az Alkotmánybíróság ugyanakkor lehetőséget adott a jogalkotónak az Alkotmánynak megfelelő szabályozás feltételeinek megteremtésére, mellyel azonban az Országgyűlés nem élt. Az ingatlan-nyilvántartás közhitelességét garantáló egyik szabály így kikerült az Inyvtv.-ből, szerepét teljes egészében a jelen ügyben vizsgált hároméves keresetindítási határidő vette át. Az Alkotmánybíróság az Inyvtv. 63. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés alkotmányosságának vizsgálata körében nem tekinthetett el az újraszabályozás elmaradása folytán kialakult helyzettől, ezért jelen ügyben a jogbiztonság védelme érdekében az Abh.-tól függetlenül alakította ki álláspontját.

Az Inyvtv. 63. § (2) bekezdés második mondatában szabályozott hároméves határidő az érvénytelen bejegyzéstől kezdődik és jogvesztő jellegű. Teljesen független ezáltal a sérelmet szenvedő fél tudati állapotától és akaratától. Miként ugyanakkor arra az Alkotmánybíróság e határozatában már rámutatott, az ingatlan-nyilvántartás közhitelessége komoly csorbát szenvedne, ha a törvény csak szubjektív határidőt írna elő a törlési per megindítására. A jogvesztő határidő tartamának meghatározásakor mindazonáltal a jogalkotónak megfelelően érvényre kell juttatnia az eredeti jogosult jogait is. Három év jellemzően elegendő idő ahhoz, hogy az eredeti tulajdonos kellő gondosság és körültekintés mellett felismerje a bejegyzés érvénytelenségét, s az ebből fakadó jogsérelemének orvoslása céljából bírósághoz forduljon. Ezen idő alatt a bejegyzés alapjául szolgáló okirat érvénytelensége rendszerint a sérelmet szenvedő fél tudomására jut, illetve – időről időre az ingatlan-nyilvántartás tartalmáról történő tájékozódás révén – az érintett a nyilvántartott jogok és tények változásáról is értesülhet. Bár előfordulhat, hogy egyes esetekben erre mégsem kerül sor, a jogbiztonság és a jóhiszemű harmadik személy jogainak védelme ennyi idő elteltével megfelelő ellensúlyát képezi a bírósághoz fordulás joga korlátozásának. Ebből a szempontból annak is jelentősége van, hogy e határidő nem mindenkiel, csupán az ingatlan-nyilvántartási bejegyzésben bízó, jóhiszemű harmadik sze-

méllyel szemben állja útját a keresetindításnak. Aki tehát, bár tudatában van annak, hogy az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés érvénytelen, de bízik abban, hogy az ő tudomásával szemben erősebb lesz az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés, ilyen védelemben nem részesülhet.

Az Alkotmánybíróság megítélése szerint tehát a jóhiszemű harmadik személyeket védő jogbiztonság és az eredeti jogosult érdekeinek mérlegelése során a hároméves jogvesztő határidő megállapításával a jogalkotó nem lépte át az arányosság határát. Egyúttal nem sérül az Alkotmány 2. § (1) bekezdése sem, hisz annak folytán, hogy három év jogvesztő határidő elteltével nem engedi meg a jóhiszemű személy jogának törlését, s fenntartja az ingatlan-nyilvántartás szerinti állapotot, épp a jogbiztonság érvényesülését garantálja.

6. Az indítványozó az Alkotmány 13. § (1) bekezdésébe ütközőnek is találta az Inyvtv. 63. § (2) bekezdését. Miután a hatvan napos határidő alkotmányellenességét az Alkotmánybíróság már az Alkotmány 57. § (1) bekezdésével összefüggésben megállapította, a tulajdonhoz való jogkapcsolatban csak a hároméves határidőt vizsgálta.

Az Alkotmánybíróság rámutat arra, hogy a kifogásolt rendelkezés közvetlenül az igényérvényesítés határidejének megállapításáról szól, de közvetetten összefüggésben áll az eredeti tulajdonos és a jóhiszemű harmadik személy tulajdonjogával.

Az Alkotmánybíróság több korábbi határozatában értelmezte az Alkotmány 13. § (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való jogot. A már említett 38/B/2002. AB határozatában az elbirtoklás szabályainak alkotmányossági vizsgálata során rögzítette: „A tulajdonhoz való jog alapvető jogként részesül alkotmányos védelemben [7/1991. (II. 28.) AB határozat, ABH 1991, 22, 25.]. A tulajdonhoz való jognál az Alkotmány az egyén cselekvési szabadságának anyagi alapját védi a közhatalmi beavatkozásokkal szemben. A tulajdon szociális kötöttségei azonban a tulajdonjog korlátozását lehetővé teszik. A korlátozás – különösen az ingatlanon fennálló tulajdonjog esetében – gyakran közvetlenül nem a köz javára, hanem más magánszemélyek érdekében érvényesül [64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993, 373, 380–381.].

Az elbirtoklás esetében a jogi szabályozás nem a közhatalom, hanem a polgári jogi jogviszony másik – a tulajdonossal egyenjogú – jogalanya javára mondja ki a tulajdonjog elvonását. Az Alkotmánybíróság a 800/B/1993. AB határozatban már rámutatott arra, hogy az alkotmányjogi elbírálásnál különbség van a tulajdonjog közjogi és magánjogi korlátozása között. Ezért a határozat megállapítása szerint a tulajdonjog sérelmének a polgári jogi szabályozás körébe tartozó egyik fontos esetkörénél, a kártérítésnél, az Alkotmány tulajdonvédelmi szabályai csak annyiban játszanak meghatározó szerepet, hogy a törvényhozónak a felelősségi rendszer kialakítása során mind a károsult, mind a károkozó pozícióját egyenlő súllyal mérlegelnie kell, a szabályozás egyéb szempontjainál viszont a törvényhozónak szabad mérlegelési lehetősége

van (ABH 1996, 420, 421–422.; 423/B/1996. AB határozat, ABH 2003, 935, 939.). Azokra az esetekre vonatkozóan pedig, amelyekben a tulajdonjog tárgyát nem a tulajdonos, hanem más birtokolja, az 1437/B/1991. AB határozat kimondta, hogy a birtokost a tulajdonossal szemben is megilletik a birtokvédelem jogi eszközei, és ez nem jelenti a tulajdonhoz való alkotmányos jog sérelmét (ABH 1993, 567, 568–569.).” (ABH 2005, 1058, 1061.)

A 3/2006. (II. 8.) AB határozatában az Alkotmánybíróság hangsúlyozta, hogy az Alkotmány 13. §-a szerinti tulajdonvédelem nem érvényesíthető a tulajdonosoknak az egymással szembeni védelméről szóló szabályoknál. (ABH 2006, 65, 81.)

Jelen esetben is az eredeti tulajdonos és a jóhiszemű harmadik személy egymás közötti vonatkozásában, és nem a közhatalommal szemben kell értelmezni a tulajdonvédelmet. Az eredeti tulajdonos tulajdonjoga a határidő elteltével megszűnik, míg a jóhiszemű harmadik személy attól függetlenül szerez tulajdonjogot, hogy a sorban őt megelőző személy nem volt tulajdonos. Ez a változás ugyanakkor állami beavatkozás (szabályozás) révén következik be. Azt, hogy ez alkotmányos-e, az dönti el, vajon arányosnak tekinthető-e ez az állami beavatkozás, s a jogalkotó egyenlő súllyal mérlegelte-e az eredeti jogosult és a jóhiszemű harmadik személy érdekeit.

Az eredeti jogosult érdeke azt kívánná meg, hogy a törlési keresetet minél hosszabb határidővel, esetleg határidő nélkül lehessen megindítani, legalábbis míg az alapul fekvő okirat érvénytelenségére egyáltalán hivatkozni lehet. Ez a megoldás azonban semmilyen figyelemmel nincs a jóhiszemű harmadik személy jogos érdekeire, mert az ő joga az érvénytelen bejegyzés folytán lényegében bármédig törölhető az ingatlan-nyilvántartásból, tulajdonjogot pedig csak elbirtoklás útján, azaz tizenöt évi szakadatlan birtoklást követően szerezhet. Ezzel együtt pedig aránytalan sérelmet szenved az ingatlan-nyilvántartás közhitelessége is. Ha azonban a jóhiszemű harmadik személyt soha nem lehetne törölni egy korábbi érvénytelen bejegyzés miatt az ingatlan-nyilvántartásból, azaz a bejegyzésétől kezdődően teljes védettséget élvezne, akkor az eredeti tulajdonos érdekeit hagyná teljesen figyelmen kívül a jogalkotó.

A 38/B/2002. AB határozatban az Alkotmánybíróság hangsúlyozta, a polgári jogi jogviszonyok szabályozásánál a törvényhozó nagyfokú szabadsággal rendelkezik: az elbirtoklás feltételei meghatározásánál az Alkotmány keretei között szabad szabályozási lehetősége van mind az elbirtoklás idejének, mind az elbirtoklás megszakadása feltételeinek megállapítása tekintetében. (ABH 2005, 1058, 1062.) Az Alkotmánybíróság megítélése szerint a telekkönyvi elbirtoklás esetén a jogalkotó hasonló jogalkotói szabadsággal bír az eredeti tulajdonos jogvesztése és a jóhiszemű harmadik személy jogszerzése vonatkozásában, ám megfelelően érvényre kell juttatni mindkét fél érdekeit. A bejegyzéstől számított hároméves keresetindítási határidő nem tekinthető aránytalanul egyik fél vonatkozásában sem, ezért az Alkotmánybíróság az indítványt

az Alkotmány 13. § (1) bekezdésével összefüggésben elutasította.

7. A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság az Inyvtv. 63. § (2) bekezdésében megsemmisítette azon rendelkezést, mely a további bejegyzés folytán, az előző bejegyzés érvényességében bízó, jóhiszeműen szerző személy elleni keresetindításra hatvan napos határidőt biztosított, azaz ha az eredetileg érvénytelen bejegyzésről szóló határozatot a sérelmet szenvedő fél részére kézbesítették. Mivel azonban a kifogásolt bekezdésében a hatvan napos és az alkotmányellenesnek nem talált hároméves határidőre vonatkozó előírás logikailag és nyelvtanilag (szövegezésében) szorosan egymáshoz kapcsolódik, az Alkotmánybíróság a megsemmisítést oly módon hajtotta végre, hogy ez utóbbi ne veszítse hatályát, hanem nyelvtanilag is értelmes szöveggel éljen tovább. A megsemmisítés ellenére a jogalkotó nincs elzárva attól, hogy három évnél rövidebb keresetindítási határidőt is meghatározzon, ha annak egyéb feltételeit az Alkotmány 57. § (1) bekezdésével összefüggésben a jelen határozatban kifejtett követelményeknek megfelelően alakítja ki.

Az Alkotmánybíróság azonban nem látott indokot a visszamenőleges hatályú megsemmisítésre. Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 43. § (1) bekezdése alapján azt a jogszabályt, amelyet az Alkotmánybíróság megsemmisít, az erről szóló határozatnak a hivatalos lapban való közzététele napjától nem lehet alkalmazni. Ugyanezen § (4) bekezdése azonban lehetőséget teremt arra, hogy az Alkotmánybíróság ezen időponttól eltérően határozza meg az alkotmányellenes jogszabály hatályon kívül helyezését vagy konkrét esetben történő alkalmazhatóságát, ha ezt a jogbiztonság, vagy az eljárást kezdeményező különösen fontos érdeke indokolja. Az Alkotmánybíróság megítélése szerint jelen esetben a jogbiztonság – különös tekintettel arra, hogy a megsemmisítés egymásnak mellérendelt, s egyaránt jóhiszemű magánjogi jogalanyok egymás közötti viszonyában eredményez változást – nem indokolja az *ex tunc* hatályú megsemmisítést. A jogbiztonság követelménye nem kívánja meg a *pro futuro* megsemmisítést sem.

Az indítványozó fontos érdekére tekintettel az Alkotmánybíróság kimondta, hogy a Szegedi Ítéltábla előtt Pf.I.20.113/2008. szám alatt folyamatban lévő ügyben a megsemmisített rendelkezés nem alkalmazható.

A határozat Magyar Közlönyben történő közzététele az Abtv. 41. §-án alapul.

Dr. Paczolay Péter s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Balogh Elemér s. k., *Dr. Bragyova András* s. k.,
alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Holló András s. k., *Dr. Kiss László* s. k.,
alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Kovács Péter s. k., *Dr. Lenkovic Barnabás* s. k.,
alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Lévy Miklós s. k., *Dr. Trócsányi László* s. k.,
alkotmánybíró előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 911/B/2008.

Dr. Lévy Miklós alkotmánybíró különvéleménye

A határozat rendelkező részével és indokolásával az alábbiak miatt nem értek egyet. Álláspontom szerint az Alkotmányból nem vezethető le az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Inyvt.) 63. § (2) bekezdésében szabályozott, az érvénytelen bejegyzésről szóló határozat kézbesítésétől számított hatvan napos törlési perindítási határidő alkotmányellenessége.

1. A határozat a jóhiszemű szerzővel szemben bekövetkező érvényességi vélelem alkotmányosságát vizsgálva arra jut, hogy ha az eredeti jogosult kézbesítés útján értesült arról, hogy az ingatlan-nyilvántartásból az ő jogosultságát törölve valaki más részére jegyeztek be jogosultságot, egy további jóhiszemű szerzővel szemben a törlési per megindítására nyitva álló hatvan napos határidő – annak jogvesztő és nem eléggé szubjektív jellege miatt – túl rövid. A határozat szerint ugyanis nem biztos, hogy ez alatt az idő alatt az eredeti jogosult tudomást szerez arról, hogy a jogát közvetlenül érintő bejegyzés érvénytelen volt. Bár a perindítási korlát a többségi álláspont szerint a közhitelesség elvének érvényesülése miatt szükséges, a hatvan napos perindítási határidő nem arányos.

1.1. Az Alkotmány 57. § (1) bekezdése alapján – az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlata értelmében – „mindenkit alanyi jog illet meg arra, hogy jogait független és pártatlan bíróság előtt érvényesítse, és hogy a bírósági eljárásban a fél pozíciójában szerepelhessen. Az alapvető jogból következően az államra az a kötelezettség hárul, hogy a jogok és kötelezettségek (jogviták) elbírálására bírói utat biztosítson”. (930/B/1994. AB határozat, ABH 1996, 502, 505.) Az 59/1993. (XI. 29.) AB határozat rámutatott arra, hogy a bírósághoz fordulás alapvető joga nemcsak a beadványok előterjesztésének jogára szorítkozik, hanem a bírósági eljárásban a fél pozícióját biztosítja a személyeknek. A feleknek Alkotmányban biztosított joguk van arra, hogy a bíróság az eljárásba vitt jogaikat és kötelezettségeiket elbírálja. Emellett hangsúlyozta: a bírósághoz fordulás alapjoga – az Alkotmány 8. § (2) bekezdésére figyelemmel – nem jelent korlátozhatatlan alanyi jogot a perindításra. Törvény azonban az alapjog lényeges tartalmát nem korlátozhatja és a korlátozásnak elkerülhetetlenül szükségesnek, továbbá az elérni kívánt célhoz képest arányosnak kell lennie. (ABH 1993, 335.)

Egyetértek azzal, hogy a perindítási korlátozás szükséges, hiszen az ingatlan-nyilvántartás funkcióját fenyeget-

né, ha a (további) jóhiszemű szerző nem bízhatna meg a bejegyzések hitelességében. Amennyiben az eredeti jogosult korlátozás nélkül indíthatna törlési pert, senki nem bízhatna a bejegyzések valóságnak megfélelésében, s ezzel az ingatlan-nyilvántartás értelmét vesztené.

A perindítási korlát arányosságát illetően álláspontom eltér a határozatban foglaltaktól. Az Inyt. 63. § (2) bekezdése szerinti hatvan napos perindítási határidő arányosságának megítélésénél azt kell vizsgálni, hogy biztosítja-e (nem lehetetleníti-e el) az eredeti jogosult számára a bírósághoz fordulás jogát a további jóhiszemű szerzővel szemben. Megítélésem szerint a bejegyzésről szóló határozat kézbesítésétől számított 60 nap elegendő arra, hogy az eredeti jogosult kellő gondosság és körültekintés mellett felismerje a bejegyzés érvénytelenségét és megindítsa a törlési pert. Így annak alkotmányellenessége nem állapítható meg.

A határozat érvelése szerint az eredeti jogosultak között lehetnek olyanok, akik ennyi idő alatt nem ismerik fel a bejegyzés érvénytelenségét, vagyis a határidő egyesekre nézve – a kezdeményező bíróságával élve – „méltánytalan”. Ez az érv bármilyen hosszúságú határidővel szemben felvethető, ezért önmagában nem indokolja a hatvan napos határidő megsemmisítését. Az alkotmányellenesség megállapításához azt kellene igazolnia az Alkotmánybíróságnak, hogy a hatvan napos határidő nem elegendő az eredeti jogosult számára, hogy meggyőződjön a bejegyzés érvénytelenségéről és megindítsa a törlési pert.

A határozat az alkotmányos határidő tekintetében arra tesz utalást a jogalkotónak, hogy bármely 3 évnél rövidebb perindítási határidő alkotmányos lehet. Pusztán az a körülmény azonban, hogy egy valamivel hosszabb határidő esetén esetleg több eredeti jogosult szerezhet tudomást a bejegyzés érvénytelenségéről, nem alapozza meg a hatvan napos határidő alkotmányellenességét.

Véleményem szerint az Alkotmány alapján csak azt lehet megállapítani, ha a jogalkotó által szabályozott perindítási határidő egyértelműen alkalmatlan arra, hogy bármely eredeti jogosult igényét érvényesítse. Minden más esetben a jogalkotó kompetenciájába tartozik az érdekek összemérése, amelyek mind az eredeti jogosult, mind a további jóhiszemű jogszerző számára megfelelően biztosítják jogaik érvényesítését. Ezért ez a jogalkotói mérlegelés körébe tartozó, és nem alkotmányossági kérdés.

1.2. A határozat azt a kötelezettséget állítja a jogalkotóval szemben, hogy a perindítási határidő hossza tekintetében „kellő súllyal mérlegelje a sérelmet szenvedő fél pozícióját” a további jóhiszemű szerzővel szemben. Eszerint a perindítási határidő alkotmányossági kritériuma: az érvénytelen bejegyzés miatt „elszenvedett sérelem” súlya. Álláspontom szerint azonban az eredeti jogosult bejegyzett jogának megszűnésével okozott hátrány és a további jóhiszemű szerzővel szembeni perindítási határidő hossza között ilyen összefüggés nem állapítható meg. (Különös tekintettel arra, hogy a hatvan napos törlési perindítási határidő lejártá csupán az eredeti jogosult dologi jogi igényére van kihatással, a kötelmi jogi igényére nincs.)

2. A határozat érvelése szerint a hatvan napos határidő szabályozása azért is alkotmányellenes, mert bizonyos szempontokat nem mérlegelt a jogalkotó a határidő kezdetének meghatározásakor.

Az Alkotmány 57. § (1) bekezdése azt követeli meg, hogy az eredeti jogosult számára a jogalkotó megfelelő határidő biztosításával lehetővé tegye jogi igénye érvényesítését a további jóhiszemű szerzővel szemben. Az Alkotmányból ugyanakkor nem vezethető le az, hogy a jogalkotónak olyan szubjektív határidőt kell megállapítania, ami nem magáról a bejegyzésről, hanem a bejegyzés érvénytelenségéről való tudomásszerzéstől veszi kezdetét.

A jogalkotó saját mérlegelése körében eldöntheti, hogy e szubjektív határidőt honnan rendeli számítani – és mindaddig, amíg a szubjektív határidő kezdetének meghatározása nem lehetetleníti el az eredeti jogosult igényérvényesítési jogát, annak alkotmányellenessége nem állapítható meg. Ezért álláspontom szerint nem ellentétes a bírósághoz fordulás jogával az, hogy a jogalkotó – az ingatlan-nyilvántartás közhitelessége és az eredeti jogosult érdeke közötti kiegyenlítés körében – az érvénytelen bejegyzésről szóló határozat kézbesítésétől rendeli számítani a hatvan napos perindítási határidőt.

3. A hatvan napos perindítási határidő alkotmányellenességének indoka a többségi álláspont szerint e határidő jogvesztő jellege is.

3.1. Ezzel összefüggésben fontosnak tartom hangsúlyozni: az Inyt. 63. § (2) bekezdésében foglalt törlési perindítási korlátozás a további jóhiszemű jogszerzőre vonatkozik. Vagyis egy olyan személy tulajdonjogát, hasznélvezeti jogát stb. érinti a törlési per, aki maga közvetlenül érvényes bejegyzés alapján szerzett jogot, s a törlési per valamely korábbi bejegyzés érvénytelensége miatt hat ki rá.

Jóhiszemű szerzőnek az Inyt. 5. § (3) bekezdése értelmében csak az minősül, aki az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés alapján, abban bízva és ellenérték fejében szerzett jogot. Amennyiben az ingatlan-nyilvántartásban jogot szerző félről bizonyítást nyer, hogy nem az ingatlan-nyilvántartási bejegyzésben bízva, vagy nem ellenérték fejében szerzett jogot, őrá a jóhiszemű szerző félre vonatkozó, a közhitelesség elvét biztosító szabályok – amilyen az Inyt. 63. § (2) bekezdése is – nem vonatkoznak. Az Inyt. 63. § (2) bekezdésében foglalt perindítási korlátozó szabály tehát eleve korlátozott személyi körre alkalmazható. A határidő jogvesztő jellege csak az ezen feltételeknek megfelelő további jogszerzőt védi, annak érdekében, hogy az ingatlan-nyilvántartás, mint közhiteles és ezzel az ingatlan-forgalom biztonságát szolgáló nyilvántartás fenntartható legyen, és funkcióját be tudja tölteni.

[Itt fontosnak tartom megjegyezni, hogy mivel az Inyt. 63. § (2) bekezdése a közhitelesség elvét érvényesítő szabály, véleményem szerint az Alkotmánybíróság elbirtoklással kapcsolatos határozatai nem tekinthetők irányadónak az alkotmányossági vizsgálat során. Bár a jogi köz-

nyelv valóban telekkönyvi elbirtoklásnak nevezi ezt az intézményt, tartalmilag nem elbirtoklásról van szó, éppen a jóhiszeműség (szigorú) követelménye miatt. Az ingatlan-nyilvántartás rendszerében a „telekkönyvi elbirtoklás” közhitelességi szabály, hiszen az ingatlan-nyilvántartás alapján jóhiszeműen szerző felet (és bejegyzett jogát) védi akár a valótlán bejegyzéssel szemben is.]

A határozat a további jóhiszemű szerzővel szembeni perindítási korlát ellenérveként említi a kényszer, illetve fenyegetés esetét. Az Inyt. 63. § (2) bekezdésében foglalt perindítási korlátozó szabály csak arra vonatkozhat, aki az Inyt. 5. §-a értelmében jóhiszemű szerzőnek minősül (ami szigorúbb követelményt állít a jóhiszeműség tekintetében, mint a Ptk.), és rá is csak akkor, ha maga közvetlenül érvényes bejegyzés alapján szerzett jogot. Vagyis az Inyt. 63. § (2) bekezdése csak olyan jogszerzőre alkalmazható, aki közvetlenül nem kényszer vagy fenyegetés alatt keletkezett okirat alapján szerzett jogot, illetve nem is tudott ilyen helyzet fennállásáról az eredeti jogosulttal szemben.

A határozat arra sarkallja a jogalkotót, hogy a további jóhiszemű szerző terhére vegye figyelembe, ha az eredeti jogosult egy harmadik személy részéről kényszernek vagy fenyegetésnek volt kitéve, valamint azt is, ha az eredeti jogosult valamely okból a részére megtörtént kézbesítésig, illetve az azt követő 60 napon belül nem került olyan helyzetbe, hogy átlássa a bejegyzés érvénytelenségét. Úgy vélem azonban, hogy az Alkotmányból nem vezethető le, hogy a jogalkotónak ezen szempontok szerint kellene mérlegelnie a perindítási határidő szabályozása során.

3.2. Véleményem szerint a bírósághoz fordulás jogából nem következik, hogy a közhitelesség elvén alapuló ingatlan-nyilvántartási eljárásban a jogalkotó ne alkalmazhatna jogvesztő határidőt, így az Inyt. 63. § (2) bekezdésében foglalt korlátozás – a hároméves határidőhöz hasonlóan – a hatvan napos határidő tekintetében sem éri el az alkotmányellenesség szintjét.

Az Inyt. 63. § (2) bekezdésében szabályozott hároméves és hatvan napos határidő közötti különbség pusztán a kézbesítés megtörténtében áll (s a törlési perben a bíróság minden esetben vizsgálja, hogy a kézbesítés bizonyíthatóan megtörtént-e, s ez alapján alkalmazza az egyik vagy a másik határidőt). A határidő jogvesztő jellegének alkotmányossága ezért mindkét határidő tekintetében azonos érvek alapján ítélendő meg.

A perindításra nyitva álló határidők jogvesztő jellege az ingatlan-nyilvántartás közhitelessége miatt indokolt. Az ingatlan-nyilvántartási eljárásban a közhitelesség elvének egyik alapeleme, hogy az a jóhiszeműen szerző felet védi. Az Inyt. – alapvető jelentőségű – 5. § (3) bekezdése szerinti jóhiszemű szerzőre tekintettel bír különös jelentőséggel az, hogy az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jogok és feljegyzett tények fennállásához vélelem kapcsolódik, miszerint azokat a jóhiszemű szerzővel szemben akkor is helyesnek és teljesnek kell tekinteni, ha a valóságos helyzettől eltérnek. Ezen elv érvényesülését szolgáló további szabályok nélkül az ingatlan-nyilvántartás nem tudja betölteni alapvető funkcióját.

Mindezek miatt az, hogy a jogalkotó az ingatlan-nyilvántartás közhitelességének biztosítékaként mindkét törlési perindítási határidőt jogvesztő határidőként szabályozta, nem sérti a bírósághoz fordulás jogát.

Önmagában az a körülmény, hogy a jogalkotó az eredeti jogosultra „méltányosabb” (és ezzel a további jóhiszemű szerzőre méltánytalanabb) szabályt is alkothatt volna, véleményem szerint nem alapozza meg az Inyt. 63. § (2) bekezdésének részleges alkotmányellenességét. Mivel a jogalkotó mérlegelési jogába tartozó kérdés eldöntésére az Alkotmánybíróság nem rendelkezik felhatalmazással, álláspontom szerint a bírói kezdeményezést el kellett volna utasítani.

Dr. Lévay Miklós s. k.,
alkotmánybíró

A különvéleményhez csatlakozom.

Dr. Bragyova András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Paczolay Péter alkotmánybíró különvéleménye

1. A 80/2006. (XII. 20.) AB határozatban (Abh.) foglaltakból indult ki a Szegedi Ítéltábla akkor, amikor a vizsgált jogszabály alkotmányellenességét észlelte: a bíróság az indítványban az Abh.-ban megjelenő érvelésre hivatkozik; az Alkotmánybíróság jelen határozata is hosszan idéz az Abh.-ból, amely a jelen ügy előzményének tekinthető. Azt elfogadom, hogy az Abh.-ban kifejtettek-ből következik a hatvan napos törlési keresetindítási határidő bírói úthoz való jogot sértő volta.

Nem értek egyet azonban azzal, hogy az Alkotmánybíróság a törlési kereset megindítására nyitva álló hatvan napos határidőről szóló szabályt a jelen határozat közzétételének napjával semmisítette meg. Nem értek egyet azzal sem, hogy az Alkotmánybíróság a folyamatban lévő bírói ügyben kizárta a megsemmisített rendelkezés alkalmazhatóságát. Véleményem szerint a vizsgált jogszabályt csak kellően hosszú, *pro futuro* hatállyal lehetett volna megsemmisíteni, és nem lett volna helye a konkrét esetben való alkalmazás kizárásának sem.

2. A hatályos szabályok értelmében a további (harmadik) jóhiszemű jogszerző már a szerződése megkötésekor biztos lehet abban, hogy joga nem törölhető, ha a közvetlen szerző jogának bejegyzéséről szóló határozatot a sérelmet szenvedett érdekeltnek (vagyis az eredeti tulajdonosnak, más szóval a közvetlen szerző elődjének és jogelődjének) kézbesítették, és ő hatvan nap alatt nem indított törlési pert. A jelen határozat következtében a további (harmadik) jóhiszemű jogszerző a szerződése megkötésekor csak akkor lehet biztos abban, hogy joga nem törölhető, ha a közvetlen szerző jogát már több mint három éve bejegyezték.

Véleményem szerint az ingatlan-nyilvántartás közhitelességére tartozó, jogalkotói kérdés az, hogy ha az ingatlan-nyilvántartásban bízó, jóhiszemű személy érdekei és az eredeti tulajdonos érdekei között konfliktus van, a törvény milyen megoldást tartalmazzon ennek a helyzetnek a feloldására.

A törvény által jelenleg választott megoldás az, hogy a bejegyzést követő meghatározott időre elcsúsztatja a jóhiszemű szerzőt védő hatály beálltát. A szabályozás a jóhiszemű szerző érdekeinek védelme (forgalombiztonság) és az eredeti tulajdonos érdekeinek védelme közötti érdekkiegyenlítést hivatott biztosítani. A törvény jelenleg a kézbesítéstől számított hatvan napos szubjektív, és annak az okiratnak a benyújtása időpontjától számítva, amelynek folytán a bejegyzés létrejött, hároméves objektív határidőt tartalmaz.

A többségi határozat a közhitelesség rovására és az ingatlan-nyilvántartásban bízó, jóhiszemű személy hátrányára, egyoldalúan változtatja meg ezt a helyzetet, azonnali hatállyal. Azokban az esetekben, amelyekben – a hatvan napos határidő eltelte miatt – a sérelmet szenvedett fél a vele szerződő féllel szemben már csak kötelmi igényt érvényesíthetne a vizsgált szabályok értelmében, ha ennek feltételei fennállnak, és törlési kereset a további jóhiszemű jogszerző bejegyzett jogának véglegessé válása következtében nem lenne indítható, a többségi határozatnak az alkotmányellenes jogszabály hatályvesztése időpontjára vonatkozó rendelkezése miatt feléled a jóhiszemű szerzővel szembeni, törlési kereset indításához való jog.

Véleményem szerint a törvényi rendezést igénylő helyzet kialakulása miatt az Alkotmánybíróságnak kellő időt kellett volna hagynia arra, hogy a jogalkotó új, a jelen határozatban megfogalmazott elveknek megfelelő egyensúlyt teremtsen a jóhiszemű jogszerző fél és a sérelmet szenvedett fél egyaránt különösen fontos, de eltérő érdekei között – akár a rövid, forgalombiztonságot szolgáló keresetindítási határidő megtartásával, más szabályozási környezetben. A többségi határozat értelmében – amely jelentőséget tulajdonít annak, hogy a határidő a kézbesítéssel kezdődik, és jogvesztő – még a relatíve rövid hatvan napos határidő is alkotmányosnak tekinthető, ha a fél valóban abba a helyzetbe kerül, hogy a törlési per megindítását reálsan mérlegelheti (indokolás III. 5. 1. pont). Véleményem szerint ezért nem volt indokolt az azonnali hatályú megsemmisítés és a konkrét perben az alkalmazási tilalom kimondása sem.

Dr. Paczolay Péter s. k.,
alkotmánybíró

IX. Határozatok Tára

A köztársasági elnök határozatai

A köztársasági elnök 57/2009. (IV. 28.) KE határozata

kitüntetés viselésének engedélyezéséről

A külügyminiszter előterjesztésére a Magyar Köztársaság kitüntetéseiről szóló 1991. évi XXXI. törvény 2. § (3) bekezdésében kapott felhatalmazás alapján engedélyezem *dr. Sárdi Péter* úr részére adományozott Német Szövetségi Köztársaság „Nagy Érdemkeresztje”, valamint az Osztrák Szövetségi Köztársaság „Nagy Arany Kitüntetése a Csillaggal” kitüntetések viselését.

Budapest, 2009. április 3.

Sólyom László s. k.,
köztársasági elnök

Ellenjegyzem:

Budapest, 2009. április 10.

Göncz Kinga s. k.,
külügyminiszter

KEH ügyszám: VIII-4/01452/2009.

A köztársasági elnök 58/2009. (IV. 28.) KE határozata

kitüntetés adományozásáról

Az Alkotmány 30/A. § (1) bekezdése *j*) pontja, valamint a Magyar Köztársaság kitüntetéseiről szóló 1991. évi

XXXI. törvény 2. § (1) bekezdése alapján a Miniszterelnöki Hivatalt vezető miniszter előterjesztésére

Dr. Tisza Istvánnak, a Társadalmi Egyesülések Országos Szövetsége, Baranya Megyei Szövetség elnökének a

**MAGYAR KÖZTÁRSASÁGI ARANY
ÉRDEMKERESZT**
(polgári tagozat)

kitüntetést adományozom.

Budapest, 2009. április 17.

Sólyom László s. k.,
köztársasági elnök

Ellenjegyzem:

Molnár Csaba s. k.,
a Miniszterelnöki Hivatalt vezető miniszter

KEH ügyszám: VIII-1/01668/2009.

**A köztársasági elnök
59/2009. (IV. 28.) KE
határozata**

bírák felmentéséről és bírák kinevezéséről

Az Alkotmány 48. § (2) bekezdése, valamint a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény 4. § (1) bekezdése alapján, az Országos Igazságszolgáltatási Tanács előterjesztésére

lemondására tekintettel

dr. Szitha Zsuzsannát 2009. június 29-ei hatállyal,

nyugállományba helyezés iránti kérelmére

Szűts Károlyné dr.-t 2009. október 31-ei hatállyal bírói tisztségéből felmentem.

Dr. Halász Péter Ferencet és
dr. Szabó Györgyöt 2009. május 1. napjától határozatlan időtartamra bírónak,

dr. Albrecht Krisztiánt,
dr. Antal Erikát,
dr. Balsai Csaba Zoltánt,
dr. Belovai Henriettét,
dr. Éliás Dávidot,
dr. Földi Zsuzsannát,
dr. Futó Ildikót,
dr. Illés Juditot,

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornéliát,
dr. Kiss Zoltánt,
dr. Macsári Józsefet,
dr. Marcinkó Esztert,
dr. Pirisi Katalint,
dr. Puskár Józsefet,
dr. Sándor Erikát,
Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariannt,
dr. Takács Péter Attilát és
dr. Tokár Gabriellát a 2009. május 1. napjától 2012. április 30. napjáig terjedő időtartamra bírónak kinevezem.

Budapest, 2009. április 20.

Sólyom László s. k.,
köztársasági elnök

KEH ügyszám: IV-4/01631/2009.

**A köztársasági elnök
60/2009. (IV. 28.) KE
határozata**

kitüntetéses doktorrá avatásról

Az oktatási és kulturális miniszter előterjesztésére a felsőoktatásról szóló 2005. évi CXXXIX. törvény 65. § (1) bekezdése alapján hozzájárulok, hogy a Szegedi Tudományegyetem rektora *Dörnyei Ágnes* okleveles vegyész, PhD fokozatot szerzett hallgatót és *dr. Sztriha László* általános orvost, egyetemi tanársegédet Promotio sub auspiciis praesidentis Rei Publicae kitüntetéssel doktorrá avassa.

Budapest, 2009. március 10.

Sólyom László s. k.,
köztársasági elnök

Ellenjegyzem:

Budapest, 2009. március 31.

Hiller István s. k.,
oktatási és kulturális miniszter

KEH ügyszám: VIII-6/00963/2009.

**A köztársasági elnök
61/2009. (IV. 28.) KE
határozata**

rendőr vezérőrnagyi előléptetésről

Az Alkotmány 30/A. §-a (1) bekezdésének *i*) pontjában biztosított jogkörömben az igazságügyi és rendészeti miniszter előterjesztésére *dr. Frankberger Ferenc* rendőr dandártábornokot 2009. április 24-ei hatállyal rendőr vezérőrnaggyá előléptetem.

Budapest, 2009. április 21.

Sólyom László s. k.,
köztársasági elnök

Ellenjegyzem:

Budapest, 2009. április 21.

Draskovics Tibor s. k.,
igazságügyi és rendészeti miniszter

KEH ügyszám: IV-6/01024/2009.

**A köztársasági elnök
62/2009. (IV. 28.) KE
határozata**

nyugállományú rendőr vezérőrnagyi előléptetésről

Az Alkotmány 30/A. §-a (1) bekezdésének *i*) pontjában biztosított jogkörömben az igazságügyi és rendészeti miniszter előterjesztésére *dr. Janza Frigyes* nyugállományú rendőr dandártábornokot 2009. április 24-ei hatállyal nyugállományú rendőr vezérőrnaggyá előléptetem.

Budapest, 2009. április 21.

Sólyom László s. k.,
köztársasági elnök

Ellenjegyzem:

Budapest, 2009. április 21.

Draskovics Tibor s. k.,
igazságügyi és rendészeti miniszter

KEH ügyszám: IV-6/01788/2009.

**A Kormány tagjainak
határozatai**

**A honvédelmi miniszter
2/2009. (IV. 28.) HM
határozata**

**a Magyar–Szlovén Kormányközi Hadisírgondozó
Vegyész Bizottság Magyar Tagozatának
újjáalakításáról**

A kormányközi vegyesbizottságok tagjainak és tisztviselőinek kijelöléséről szóló 2118/2008. (VIII. 27.) Korm. határozat, valamint a Magyar Köztársaság Kormánya és a Szlovén Köztársaság Kormánya között a hadisírok rendezéséről szóló Megállapodás kihirdetéséről szóló 309/2007. (XI. 15.) Korm. rendelet alapján a következő határozatot hozom:

1. A Magyar–Szlovén Kormányközi Hadisírgondozó Bizottság Magyar Tagozatát (a továbbiakban: Magyar Tagozat) a Kormány nevében megalakítom.

2. A Magyar Tagozat elnökéül *dr. Holló József* ny. altábornagyot, a Honvédelmi Minisztérium Hadtörténet Intézet és Múzeum főigazgatóját jelölöm ki.

3. A Magyar Tagozat tagjai:
– *dr. Till Szabolcs*, a Honvédelmi Minisztérium Jogi Főosztály főosztályvezetője,
– *Pető Tibor*, a Külügyminisztérium II. Európai Főosztály főosztályvezető-helyettese.

4. A jelen határozat az aláírása napján lép hatályba.

Budapest, 2009. április 20.

Szekeres Imre s. k.,
honvédelmi miniszter

**A külügyminiszter
18/2009. (IV. 28.) KüM
határozata**

**a Magyar Köztársaság és Bosznia és Hercegovina
között a társadalombiztosításról és a szociális
biztonságról szóló Egyezmény kihirdetéséről szóló
2009. évi II. törvény 2. és 3. §-ai hatálybalépéséről**

A 2009. évi II. törvénnyel a Magyar Közlöny 2009. 27. számában kihirdetett, a Magyar Köztársaság és Bosznia és Hercegovina között a társadalombiztosításról és

a szociális biztonságról szóló Egyezmény a 41. cikk (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik a hatálybalépésről:

„Jelen Egyezményt meg kell erősíteni. A Szerződő Felek diplomáciai úton értesítik egymást a hatálybalépéshez szükséges belső eljárások befejezéséről. Jelen Egyezmény az utolsó értesítés megküldésének hónapját követő negyedik hónap első napján lép hatályba.”

Az első értesítés időpontja: 2009. március 12.

A későbbi értesítés időpontja: 2009. április 7.

A szerződés hatálybalépésének időpontja: 2009. augusztus 1.

A fentiekre tekintettel, összhangban a 2009. évi II. törvény 4. § (1) bekezdésével megállapítom, hogy a Magyar Köztársaság és Bosznia és Hercegovina között a társadalombiztosításról és a szociális biztonságról szóló Egyezmény kihirdetéséről szóló 2009. évi II. törvény 2. és 3. §-ai 2009. augusztus 1-jén, azaz kétezer-kilencedik év augusztus hónap első napján lépnek hatályba.

Budapest, 2009. április 10.

Göncz Kinga s. k.,
külgügyminiszter

A Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó
megjelentette
a
MAGYAR KORMÁNYPROGRAMOK
1867–2002

című kétkötetes kiadványt.

1867-től történelmi hagyomány és a parlamentarizmus lényeges eleme, hogy az országgyűlésnek felelős kormányzat legfontosabb céljait és feladatait cselekvési programba foglalja. E programok átfogó képet adnak egy-egy időszakban az ország helyzetéről, politikájának irányáról, célkitűzéseiről, ezért jelentős történelmi, politikai és jogi forrásanyagot képeznek. Keresésük eddig hosszú időt igényelt, ugyanis ezek az alapvető kordokumentumok összegyűjtve még nem jelentek meg.

A hiánypótló mű, amely a *Miniszterelnöki Hivatal* és az *Országgyűlési Könyvtár* munkatársainak közös gondozásában jelent meg, azért is úttörő vállalkozás, mert történelmünk utolsó másfél évszázadának kormányprogramjait – 2002-vel bezárólag – teljességre törekedve, szöveghűen publikálja a széles körű nyilvánosság számára.

A parlamentben elhangzott és másutt fellelhető programszövegek, illetve adataik mellett számos egyéb tényanyag (a kormányfők korabeli fotói, születési–halálozási adatai, a kormányok működési ideje, tagjainak pontos névsora és a miniszteri változások időpontjai) is hozzáférhető a két vastkos kötetben. A mű használatát *Romsics Ignác* történésznek az összes eddigi magyar kormány működéséről áttekintést nyújtó, színvonalas bevezető tanulmánya, valamint a kormányprogramok mutatói segítik.

A könyv joggal számíthat a közélet szereplőinek, a politikai, jogi és történelmi kutatásnak, a felsőoktatás oktatói és hallgatói karának, továbbá a közművelődési intézmények és a nagyközönség érdeklődésére is.

Példányonként megvásárolható a Budapest VII., Rákóczi út 30. (bejárat a Dohány u. és Nyár u. sarkán) szám alatti Közlöny Könyvesházban (tel.: 321-2136, fax: 321-5275), valamint a Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6. szám alatti Közlönyboltban (tel.: 318-8411), illetve megrendelhető a kiadó ügyfélszolgálatán (fax: 318-6668, 338-4746, e-mail: megrendeles@mhk.hu).

MEGRENDELÉS

Megrendelem a

MAGYAR KORMÁNYPROGRAMOK
1867–2002

című kétkötetes, 1728 oldal terjedelmű kiadványt

(ára: **9975 Ft** áfával) példányban, és kérem, juttassák el alábbi címemre:

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házsám:

Ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül átutaljuk a Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára vagy postai úton a fenti címre.

Keltezés:

.....

cégszerű aláírás

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

A Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó gondozásában megjelenő

PÉNZÜGYI KÖZLÖNY

– a Pénzügyminisztérium hivatalos lapjaként – folyamatosan frissülő, összefoglaló képet ad az adózást, a pénzügyeket, a számvitelt érintő valamennyi kérdésről, információról, változásról, újdonságról. Az adózási és egyéb pénzügyi kérdésekben érintettek, illetve a téma iránt érdeklődők egy hivatalos lapban összefoglalva, a teljesség igényével tájékozódhatnak az őket érintő kérdésekről, az aktuális változásokról, pályázati és egyéb szakmai felhívásokról.

A Pénzügyi Közlöny folyamatosan, teljes terjedelmükben közzéteszi a pénzügyi területen alkotott új jogszabályok szövegét, az egyes jogszabályok módosításait, valamint a jogalkalmazást megkönnyítve megjelenteti az azokhoz fűzött indoklást is. A fentiekén túl a lap tartalmazza a pénzügyi területet érintően közzétett állami irányítás egyéb jogi eszközeit, közleményeket, pályázatokat, továbbképzéseket, álláshirdetéseket, az egyes pénzügyi szervezetek közleményeit, tájékoztatóit, az egyes cégeket érintő hirdetményeket.

2009. évi éves előfizetési díj: 45 108 Ft áfával, féléves előfizetés: 22 554 Ft áfával.

Példányonként megvásárolható a Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6. szám alatti Közlönyboltban (tel.: 318-8411). Előfizetésben megrendelhető a kiadó ügyfélszolgálatán (fax: 318-6668, 338-4746, e-mail: kozlonybolt@mhk.hu) vagy a www.mhk.hu/kozlonybolt internetcímen.

MEGRENDELŐLAP

Megrendeljük az **Pénzügyi Közlöny** című lapot példányban.

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házszám:

Az ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

2009. évi előfizetési díj egy évre: 45 108 Ft áfával.

fél évre: 22 554 Ft áfával.

Kérjük, a négyzetbe történő X bejelöléssel jelezze az előfizetés időtartamát!

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül a Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutaljuk.

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

A Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó
kiadásában megjelenik az

EU-JOGSZABÁLYTÁR (DVD)

Az EU-Jogszabálytár az Európai Unió magyarra lefordított elsődleges (alapszerződések, csatlakozási okmányok) és másodlagos (az Európai Unió szervei által alkotott jogi aktusok) joganyagát tartalmazza.

Az EU-Jogszabálytár DVD-n a dokumentumok többféle szempont (évszám, Celex-szám, kibocsátó stb.) szerint kereshetők. Az adatbázisból megismerhetők a joganyagok jellemzői (megjelenés adatai, kibocsátó, hatályosság, egyéb lényeges megjegyzések stb.), valamint közvetlenül elérhetők azok kapcsolatai más EU-s, illetve magyar jogszabályokkal.

Az Európai Unió jogában kevésbé jártas felhasználók számára lényeges információkkal szolgálnak az EU Asszisztens menüpontban található ismertetőik.

Az EU Extra menüpont tartalmazza a magyar csatlakozási okmányt, valamint egyéb kiemelkedően fontos európai vonatkozású dokumentumokat.

Az EU-Jogszabálytár felhasználóbarát kialakítása és könnyen kezelhető funkciói hasznos és gyors segítséget nyújtanak mind az EU-jogban már jártas, mind az azzal most ismerkedő felhasználók számára.

Az EU-Jogszabálytár és a HIVATALOS JOGSZABÁLYTÁR között is működik az átjárhatóság, vagyis ha az EU-Jogszabálytárban magyar jogszabályra van hivatkozás, akkor azt az EU-Jogszabálytárból azonnal meg lehet nyitni.

Az EU-Jogszabálytár előfizetési díjából a Hivatalos Jogszabálytár előfizetői 50% kedvezményt kapnak.

Éves előfizetési díjak

Önálló változat	86 400 Ft	☐
5 munkahelyes hálózati változat	156 000 Ft	☐
10 munkahelyes hálózati változat	192 000 Ft	☐
25 munkahelyes hálózati változat	312 000 Ft	☐
50 munkahelyes hálózati változat	408 000 Ft	☐
100 munkahelyes hálózati változat	708 000 Ft	☐

Megrendeléssel kapcsolatban érdeklődni lehet a 06-80-200-723-as zöldsámunkon és a 266-5095-ös telefonszámon.

A megrendeléseket a Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó címére (1085 Budapest, Somogyi B. u. 6., faxeszám a 266-8906, illetve e-mail-en az ugyfel@mhk.hu-ra) kérjük eljuttatni.

MEGRENDELŐLAP

Megrendeljük az **EU-JOGSZABÁLYTÁR** DVD változatát példányban, 2009. hónaptól.

A megrendelő neve:

A megrendelő címe:

Ügyintéző neve:

Telefonszáma:

Küldési név, cím:

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

A Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó
kiadásában megjelenik a

MAGYAR HIVATALOS JOGSZABÁLYTÁR (DVD)

Tartalom

Online adatbázis és napi adatfrissítési szolgáltatás

A MAGYAR HIVATALOS JOGSZABÁLYTÁR DVD havi frissítésű lemeze közel 150 000 jogszabályszoveget tartalmaz. Az alapszövegek mellett egységes szerkezetben közli azok mindenkori hatályos változatát, korábbi szövegváltozatait, illetve a már hatályon kívül helyezett jogszabályokat is, továbbá az Országgyűlés, a köztársasági elnök, a Kormány, a miniszterelnök, a miniszterek, az Alkotmánybíróság, a Legfelsőbb Bíróság, az Országos Választási Bizottság stb. határozatait, állásfoglalásait, a különböző irányelveket és iránymutatásokat, neves szerzők által készített kommentárokat, nemzetközi szerződéseket, tájékoztatókat, hirdményeket, pályázati felhívásokat, törvényjavaslatokat és törvényindokolásokat. A szövegek és adatbázisok közvetlen forrásai a hivatalos lapok, így a Magyar Közlöny, az ágazati közlönyök, az Alkotmánybíróság Határozatai, továbbá a Bírósági Határozatok, a Versenyfelügyeleti Értesítő, az Adó és Ellenőrzési Értesítő és a Versenybírósági Határozatok.

A HIVATALOS JOGSZABÁLYTÁR előfizetői számára a jogszabályok naponta aktualizált online adatbázisa ingyenesen érhető el, továbbá lehetőség van a havonta megküldött DVD-adatbázis napi rendszerességű aktualizálására, internetről letöltött adatcsomag segítségével. E két szolgáltatás segítségével a jogszabály-változások folyamatosan nyomon követhetők.

Sokoldalúság

A HIVATALOS JOGSZABÁLYTÁR jogszabály-szolgáltatását többféle keresési lehetőség teszi teljessé. A kényelmes eligazodást támogatja a szövegbe épített hivatkozások rendszere (tartalmilag kapcsolódó más jogszabályok, jogegységi határozatok, bírósági és versenytanácsai határozatok, APEH-iránymutatások) és a joganyagok belső felépítésének és külső kapcsolatainak interaktív ábrázolása is.

A HIVATALOS JOGSZABÁLYTÁR és az EU-Jogszabálytár között az átjárhatóság biztosított, vagyis ha a magyar jogszabályban hivatkozás található uniós jogszabályra, akkor azt közvetlenül meg lehet nyitni a HIVATALOS JOGSZABÁLYTÁRBÓL.

Az alapprogramot kiegészítő DVD-JOGSZABÁLYTÁR Asszisztens a különböző adatállományok (Szolgáltatások Jegyzéke, magyar és angol nyelvű TEÁOR, Kereskedelmi Vámtarifa Jegyzék stb.) adatbázisszerű kezelésének segítője, újdonság- és változásfigyelő szolgáltatása pedig lehetővé teszi a jogszabályváltozások hatékony követését. Iratmintáinkat folyamatosan frissítjük és bővítjük.

(A Jogszabálytár bármely szövegrészlete kinyomtatható vagy szövegszerkesztőbe átemelhető.)

Éves előfizetési díjak

Önálló változat	97 200 Ft	☐
5 munkahelyes hálózati változat	171 600 Ft	☐
10 munkahelyes hálózati változat	216 000 Ft	☐
25 munkahelyes hálózati változat	351 000 Ft	☐
50 munkahelyes hálózati változat	459 000 Ft	☐
100 munkahelyes hálózati változat	780 000 Ft	☐

Megrendeléssel kapcsolatban érdeklődni lehet a 06-80-200-723-as zöldszámunkon és a 266-5095-ös telefonszámon. A megrendeléseket a Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó címére (1085 Budapest, Somogyi B. u. 6., faxszámon a 266-8906, illetve e-mail-en az ugyfel@mhk.hu-ra) kérjük eljuttatni.

MEGRENDELŐLAP

Megrendeljük a **MAGYAR HIVATALOS JOGSZABÁLYTÁR DVD** változatát példányban, 2009. hónaptól.

A megrendelő neve:

A megrendelő címe:

Ügyintéző neve:

Telefonszáma:

Küldési név, cím:

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

A Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó megjelentette a
Módszertani útmutató a helyi önkormányzati rendeletek szerkesztéséhez
 című kiadványt

Az útmutató célja, hogy a helyi önkormányzati rendeletek alkotása során történő helyes alkalmazásához gyakorlati segítséget nyújtson. Az útmutató sorra veszi a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény és a kapcsolódó végrehajtási rendeletek azon rendelkezéseit, amelyeket a helyi önkormányzati jogalkotásnál alkalmazni kell. Ezen rendelkezésekhez fűz gyakorlati útmutatást, kifejezetten önkormányzati rendeletekből merített helyes és helytelen példákat.

Jelenleg igen nagy az eltérés az egyes megyékben, illetve a megyéken belül az egyes településeken használt önkormányzati rendeletek alkotása során alkalmazott módszerekben, szokásokban. Erre tekintettel néhány közigazgatási hivatal mintarendeletekkel segíti az adott megyében működő települések jegyzőinek munkáját. Egységes, a helyi önkormányzatok részére készülő jogszabály-szerkesztési segédanyagot azonban még sem az Önkormányzati Minisztérium, sem az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium nem adott ki. Ezt a hiányt próbálja részben pótolni ez a kiadvány. Egyre nagyobb ugyanis az igény arra, hogy a helyi önkormányzati rendeleteket is egységes szerkesztési módszerrel, egységes szerkezetben, elektronizálva minden állampolgár elérhesse, megismerhesse és következetesen alkalmazhassa.

A fentiekre tekintettel ajánljuk a kiadványt az ország valamennyi jegyzőjének, körjegyzőjének, főjegyzőjének, a polgármestereknek, megyei közgyűlési elnököknek, a képviselő-testületek tagjainak, valamint a helyi jogalkotás előkészítésében részt vevő hivatali munkatársaknak.

A 104 oldalas kiadvány ára: **1155 Ft** áfával.

Példányonként megvásárolható a Budapest VII., Rákóczi út 30. (bejárat a Dohány u. és Nyár u. sarkán) szám alatti Közlöny Könyvesházban (tel.: 321-2136, fax: 321-5275), valamint a Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6. szám alatti Közlönyboltban (tel.: 318-8411), illetve megrendelhető a kiadó ügyfélszolgálatán (fax: 318-6668, 338-4746, e-mail: megrendeles@mhk.hu).

MEGRENDELŐLAP

Megrendeljük a **Módszertani útmutató a helyi önkormányzati rendeletek szerkesztéséhez** című kiadványt
 (ára: **1155 Ft** + postaköltség), példányban, és kérem juttassák el az alábbi címre:

A megrendelő (cég) neve:
 Címe (város, irányítószám):
 Utca, házszám:
 Ügyintéző neve, telefonszáma:
 A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül a Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutalom.

Keltezés:

.....
 cégszerű aláírás

A Magyar Közlönyt szerkeszti a Miniszterelnöki Hivatal, a Szerkesztőbizottság közreműködésével. A Szerkesztőbizottság elnöke: dr. Petrétei József. A szerkesztésért felelős: dr. Tordai Csaba. Budapest V., Kossuth tér 1–3.

Kiadja a Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó. Felelős kiadó: dr. Kodala László elnök-vezérigazgató.

Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6., www.mhk.hu. Telefon: 266-9290.

A papír alapon terjesztett Magyar Közlöny a kormányzati portálon közzétett hiteles elektronikus dokumentum oldalhú másolata. A Határozatok Tára hivatalos lap tartalma a Magyar Közlöny IX. részében jelenik meg.

Előfizetésben megrendelhető a Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadónál

Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6., 1394 Budapest 62. Pf. 357, vagy faxon 318-6668.

Előfizetésben terjeszti a Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó a Magyar Posta Zrt. közreműködésével.

Telefon: 235-4554, 266-9290/240, 241 mellék. Terjesztés: tel.: 317-9999, 266-9290/245 mellék.

Példányonként megvásárolható a Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6. szám alatti Közlönyboltban (tel.: 318-8411), illetve megrendelhető a kiadó ügyfélszolgálatán (fax: 318-6668, 338-4746, e-mail: kozlonybolt@mhk.hu) vagy a www.mhk.hu/kozlonybolt internetcímen.

2009. évi éves előfizetési díj: 151 452 Ft. Egy példány ára: 315 Ft 16 oldal terjedelemig, utána +8 oldalanként +270 Ft.

HU ISSN 0076—2407

09.1020 – Nyomja a Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó Lajosmizsei Nyomdája. Felelős vezető: Burján Norbert igazgató.

Előfizetési bankszámlaszám: MKB Bank 10300002–20377199–70213285

